

SISÄLLYSLUETTELO

2-3	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
4-7	Paula Ylä-Hokkala, Maailmantilanteesta tai henkilökohtaisesta tilanteesta.
8-14	Rauno Rinkinen, Yliaineellinen leipämme
15	Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain ja Pyhän Franciscuksen Rukous
16-25	Raija Lemström, Ihmisen henkinen elämäнкаari
26-27	Toimittajalta, Joulukuu 1910
28-31	Gerald Kaade, Sananen psyykkisyydestä ja henkisestä elämästä
32-33	Jari Jokilehto, Mielen hiljaisuudessa
34	Ruusu-Ristin Helsingin yleisöesitelmät kevät 2015
35	Ruusu-Ristin temppele Siilinjärvi kevät 2015
36	Ruusu-Risti-ryhmä Tampere ja Ruusu-Risti lehden tiedote
37	Ruusu-Ristin Temppele Jyväskylä esitelmät kevätkaudella 2015
38	Ruusu-Risti-ryhmä Porvoo, yleisöesitelmät keväällä 2015
39	Mauri Lehtovirta, runo
40-45	Pertti Vehreävesa Aine, energia, ihminen ja uskonto
46	Jevgeni Dolmatovski - Matti Rossi- Mauri Lehtovirta, Vuodet lentävät
47	Forum Humanum Nordicum, ohjelma keväälle 2015
48-50	Anne Paalo, Ruusumatka Bulgarian Ruusulaaksoon
51-53	Kirjaesittely Antti Savinainen, Ihmisenpojan kiusaukset
54-55	Pekka Ervastian Hiljaisuuden äänestä otteita
56	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Vanhat rosenkreutsilaiset sanoivat että ihmiskunnan kolme suurta viholista, joista meidän tulisi välttyä, ovat tietämättömyys, sairaus ja köyhyys. Tietämättömyys on tietämättömyyttä elämän sisäisestä lainalaisuudesta, syyn ja seurauksen laista, karmasta. Suurin sairaus on itsekkyyden ja suurin köyhyys on kuolema. Näin asiat määritteli Pekka Ervast kirjassaan Tähtikoulut.

Jos nyt tahdomme tarkemmin paneutua näihin käsitteisiin, niin aloitamme tietämättömyydestä.

Tieteellinen tutkimus, kuten me nyt sen ymmärrämme, alkoi vasta oikeastaan renessanssin myötä ja jatkui 1600-luvulla rosenkreutsilaisuuden ja valistuksen levitessä vähitellen Euroopassa.

Suurin este oli ollut läpi vuosisatojen kirkon ylivalta. Varsinkin katollisen kirkon inkvisitiolaitos piti tiedonjanoa varsin tehokkaasti kurissa. Tätä vastaan asettuivat rosenkreutsilaiset varsin avoimesti. Toki Lutherin aloittamalla uskonpuhdistuksellakin oli oma vaikutuksensa. Vapautuminen kirkon ja uskonnon ylivallassa oli ensimmäinen askel vapautumisessa tietämättömyydestä.

Voimme kuitenkin nähdä, ettei tieteellinen maailma anna vakavalle totuudenetsijälle kovinkaan tyydyttäviä vastauksia moniin kysymyksiin. Elämän synty sattumalta, vailla mitään tarkoitusta, voi helposti johtaa aika toivottomaan ja nihilistiseen maailmankuvaan. Työtön syrjäytynyt nuori voi nähdä toivon ja tarkoituksen jossakin ääriliikkeessä. Tästä hyvänä esimerkkinä monet länsimailla kasvaneet nuoret miehet, jotka ovat liittyneet ääri-islamilaiseen Isis-liikkeeseen.

Tavoitteena on, että pyhyys olisi alati läsnä oleva todellisuus, joka ohjaisi arjen toimia ja yhteiskuntaa. Usko sen saavuttamiseen estää heitä näkemästä sitä äärimmäistä pahuutta jota he toteuttavat. Eikä monesta ns. kristillisen lahkoon toiminnastakaan ole kovin paljon hyvää sanottavaa.

Teosofisen liikkeen takana olevat Viisauden Mestarit totesivat kirjeissään, että ihmiskunnan kärsimyksistä 1/3 osa johtuu järjestäytyneistä uskonnoista. He sanoivat tämän 1800-luvun lopulla, mutta onko tilanne oleellisesti muuttunut?

Suurta tietämättömyyttä ovat myös edustaneet monet aatteet jotka 1900-luvulla kokiivat kukoistuksensa. Tällaisia olivat kansallissosialismi ja kommunismi.

Molemmat aatteet saivat aikaan mittaamattomia kärsimyksiä keskityksileireineen ja vankileirien saaristoineen.

Teosofisia aatteita levitettiin 1900-luvun alussa työväentaloilla. Teosofit kannattivat niitä yhteiskunnallisia uudistuksia jotka tähtäsivät 8 tunnin työpäivään, yleiseen äänioikeuteen ja moniin muihin tasa-arvoon liittyviin kysymyksiin. Materialistinen sosialismi sai kuitenkin P.E:n toteamaan, että se perustuu valheeseen ja ei voi kestää.

Voidaksemme vapautua tietämättömyydestä meidän tulee uskaltaa kyseenalaistaa meille opetetut asiat ja tulla totuudenetsijöiksi. H.P. Blavatsky näki, että kaksi suurinta totuutta, mitkä ihmiskunnan tulisi oppia, ovat jälleensyntyminen ja karma. Sen kautta voi ymmärtää tätä elämää kouluna, jossa olemme vastuussa teoistamme.

Mikä on sitten suurin sairaus? Se on itsekkyyks. Nykymaailmassa on vallalla usko kilpailun ja vapaan markkinatalouden voimaan. Lyhytnäköisesti katsoen se on luonut kyllä hyvinvointia monelle, mutta hinta on kova. Ympäristön saastuminen ja ilmastonmuutos ovat vakavia uhkia koko ihmiskunnalle.

Yhä pienempi joukko omistaa valtavia omaisuuksia ja yhä useampi kokee syrjäytyvänsä työttömyyden myötä ainakin Euroopassa. Aasiassa taas joutuu työskentelemään epäinhimillisissä oloissa pitkiä työpäiviä ollen silti äärimmäisen köyhä. Juuri tästä Rudolf Steiner varoitti julkaistessaan kolmijäsennysoppinsa 1918. Pekka Ervast kannatti sitä todellisenä

yhteiskunnallisena uudistusohjelmana. Itsekkyyks luo karmaa joka purkautuu sairauksina. Kiinassa kuolee ilmansaasteisiin useampi miljoona ihmistä vuodessa. Niin kuin apostoli Paavali totesi: ”Synnin palkka on kuolema”. Miten sitten voi ihminen itsekkyytensä voittaa? Harjoittamalla eettistä itsekasvatusta. Sitä harjoitetaan mietiskelemällä ja palvelemalla.

Sitten oli tuo kolmas vihollinen, kuolema, joka on suurin köyhyys, rosen-kreutziläisten mukaan.

Miten sen muka voisi voittaa? Tähän on aika paradoksaalinen vastaus ja ohje: Kuolemalla pois itsestään. Meidän tulee vähetä ja hänen kasvaa. Tuo hän on Kristus meissä. Jokaisessa meissä on kuolemattomuuden siemen, kipinä jumaluudesta, jonka kuvaksi meidät on luotu. Kun olemme oppineet tuntemaan hyvän ja pahan, voimme tulla uudestisyntymisen kautta valaistuneiksi. Emme silloin taistele enää pahaa vastaan, vaan olemme oppineet sen rakkaudella voittamaan.

Silloin meissä syntyy Kristus joka sitten kasvaa, opettaa, kärsii ja kuolee noustakseen ylös kirkastettuna. Siksi puhutaan ylösnousseista Mestareista. Jeesus oli kuitenkin ensimmäinen, joka voitti tämän fyysisen aineen, kirkasti sen luoden ylösnousemusruumiin.

Me ruusuristiläiset puhumme siitä myös aurinko- eli samporuumiina. Se on lopulta meidän kaikkien osa tällä planeetalla. Meidän tulee rakentaa itsestämme Pyhän hengen tempeli. Tämä on se suuri ja ihmeellinen työ, jota olemme täällä elämä elämältä tekemässä.

Maailmantilanteesta tai henkilökohtaisesta tilanteesta.

Bailey jakaa masennuksen aiheuttajat, maailman tunneharhoista johtuvaksi, astraalisesta painotuksesta johtuvaksi ja heikentyneestä fyysisen ruumiin tilasta johtuvaksi masennukseksi. Maailman tunneharha suistaa yksilön, jossa ei muuten ole masentuneisuutta luovaa yksilöllistä tekijää, maailman reaktioiden syövereihin. Maailman tunneharha vitaalisuutta heikentävine ja masentavine tuloksineen johtuu puolestaan erilaisista tekijöistä kuten

a)

Astrologiset tekijät, jotka vaikuttavat joko planeetan kartan kautta yksilöihin tai joiden vaikutus on ensisijassa rodullinen.

b)

Auringon kulku taivaalla: Kun aurinko on eteläisellä pallonpuoliskolla, värähtely on taipuvainen laskemaan. Bailey mainitsee että kokelaiden pitäisi pitää tämä mielessään erityisesti syksyisin ja alkutalvesta.

c)

Kuunkierron pimeämpi puolisko eli kausi, joka käsittää pienenevän kuun viimeisen neljänneksen. Tämän vaiheen Bailey kertoo vaikuttavan myös mietiskelytyöhön.

d)

Psykologiset tekijät ja joukkoestot, jotka johtuvat planeetan ulkopuolisista voimista ja suunnitelmista, joiden tarkoitusta keskitason ihmiskunta ei ymmärrä.

Maailman tunneharhan vaikutuksen tuntevat ensiksi kaikkein herkimmät. He vaikuttavat ympäristöönsä ja vähitellen muodostuu voimavara, mikä vuosien saatossa koskettaa kokonaista rotua tai kansakuntaa ja luo syvän masennuksen ja keskinäisen epäluottamuksen tiloja. Astraalisesta painotuksesta johtuva masennus altistaa puolestaan ihmisen lukuisiin omiin tunnereaktioihin ja kaikenlaisiin joukkotunteen aaltoihin. Bailey sanoo, niin kauan kun ihminen samaistaa itsensä tunneruumiiseensa, niin kauan kuin kun hän tulkitsee elämää mielialojensa ja tunteidensa pohjalta, ja niin kauan kuin hän reagoi haluun, niin kauan hänellä tulee olemaan epätoivon, pimeyden, epäilyn, hirveän hädän ja masennuksen hetkensä. Ne johtuvat harhaluulosta, astraalitason harhasta, joka vääristää, kääntää ylösalaisin ja pettää.

Fyysisen ruumiin heikentyneestä vitaalisesta tilasta johtuviksi masennuksen syiksi Bailey mainitsee

a Tyhjentyneen eetteri tai vitaaliruumiin

b Fyysisen sairauden, joko luontainen tai toisesta elämästä siirtynyt, onnettomuuden aiheuttama, vääristä tunnereaktioista johtuva, tai ryhmäkarman aiheuttama sairaus

c Ilmaston, sitä joskus aliarvioidaan, mutta ilmakehän tilalla, sään luonteella, ilman

paineella, kosteudella tai kuivuudella, kuumuudella tai kylmyydellä on selvä vaikutuksensa psykologiseen vireeseen.

Esoteerisesti tarkastellen masennuksen läpikäyminen ja voittaminen liittyy ihmisen oman itsenäisen tahdon synnyttämiseen ja henkisen ja energettisen itsenäisyyden tunnistamiseen ja kykyyn ylläpitää sitä. Eettinen itsekasvatus tarvitsee käynnistykseen ja jatkuakseen itsenäisen ihmisen, joka tuntee itsensä, vahvuutensa ja heikkoutensa ja mitä itse tahtoo elämältään.

Masennus on työkalu joka ohjaa etsijää pysymään tunnistamallaan tiellään; pelkojen sanelmana, materiaalisista syistä, tai muiden miellyttämiseksi eletty elämä alkaa ahdistaa. Mieli ja keho alkaa alitajuisesti lukkiutua ja viestittää tämä ei ole oikein. Kestävän kehityksen tie on kohdata masennuksensa, elää ja kokea läpi sen mukanaan tuomat tunteet ja ajatukset. Prosessit ovat pitkiä, jopa moneen elämään jakautuvia. Taipumus masennukseen ja itsetuhoiseen ajatteluun voi tulla edellisistä elämistä.

Kun lukee masennuskeskustelufoorumeilta kirjoituksia, sieltä tunnistaa osajoukon, joiden vaikeuksien ratkaisumalli on pakeneminen. Masentunut voi ajautua psyykkiseen umpikujaan ja näkee ainoana vaihtoehtona itsemurhan. Asian ilmaiseminen muille todistaa kuitenkin, että on jokin tai joku tekijä, joka masentuneessa itsessään tietää, ettei itsemurha ole ratkaisu.

Alkemiaalisesti ajatellen masentunut on astraalisen puhdistuksen sulatusuunissa. Tuskan tuli polttaa, hitaasti, mutta varmasti tules-

ta alkaa nousta astraalikuonasta puhdistunut sielu. Syntyy oma tahto, erotukseksi massan mukana ajelehtimisesta, syntyy oma ajatus, erotukseksi kollektiivisesta, syntyy oma energettinen tunto, erotukseksi maailman tunneharhasta. Mukaan tulee itsekasvatuksen tietoisuus- elementit: kuinka jaksaa prosessi läpi, niin ettei käytä masennusta ja itsemurhauhkailua henkisen väkivallan aseena ympäristöään kohtaan. Haaste on löytää järkevä tasapaino kyvyssä pyytää ja vastaanottaa apua. Tilannetta sivusta seuraavalla, erityisesti etsijän tielle lähteneelle on oma kiusauksensa: erottelukyky, miten antaa oikealla tavalla tilaa ja tukea masennusta läpikäyvälle lähimmäiselleen.

Masennuksen hoidosta

Tarkastellaanpa masennusta eksoteerisesta tai esoteerisesta näkökulmasta, on tilanteita jolloin masentunut tarvitsee apua ja häntä pitää auttaa. Ei ole olemassa yhtä oikeaa hoitoa, lääkkeiden käyttöä ei tule tuomita, ei myöskään sitä jos lääkkeitä ei haluta käyttää. Masentuneen valitsemaa hoitovaihtoehtoa ei ulkopuolisten tule arvostella. Ihmistä auttaa parhaiten se mihin hän uskoo. Masennuksen hoitokeinojen valinnassa ja käytössä pitäisi pyrkiä masentuneen oman tahtotilan ja uskon kunnioittamiseen. Jos hän uskoo lääkkeisiin, ne ajan kanssa auttavat häntä saamaan eloon oman parantavan voimansa. Jos hän uskoo vaihtoehtolääkkeisiin, ne todennäköisesti auttavat häntä paremmin, kuin synteettiset valmisteet. Vastenmielisyyden herääminen, tahdon ilmaisu lääkityksen lopettamiseksi tai vähentämiseksi viestii voimaantumisen käynnistymisestä, lähestytään

vaihetta, jolloin pitäisi miettiä yksilöllinen tapa edetä toipumisen tiellä. Vuosia käytetty vahva lääkitys muuttaa aivojen biokemiala, harkitsematon äkkinäinen lääkkeiden lopettaminen voi aiheuttaa itsetuhoisia ajatuksia. Synteettisten lääkkeiden lopetus tai vähentämismuutoksia kannattaa punnita kokonaisvaltaista lääketieteen tuntemusta omaavan lääkärin kanssa.

Meillä on yksilöllisesti erilaiset lähtökohdat ja valmiudet toipumiselle. Ammattimaista apua ylenkatsomatta itselle toimivimman suunnan edetä, tietää useimmiten ihminen itse. Ilmaisia, luonnollisia lääkkeitä ovat luonto ja konkreettisten fyysisten asioiden kanssa askarointi. Ne ovat hyviä vasta-aiheita tajuunantilan pitämiseksi poissa sisäimuisesta syösykierteestä.

Uusia oivalluksia omasta tilanteestaan voi myös saada jos miettii äitinsä raskausaikaista elämäntilannetta tai yleensäkin vanhempiensa tai isovanhempiensa läpikäymiä elämänvaiheita ja psykologista historiaa. Monet, keski-ikässä olevat ja keski-ikä ohittaneet ihmiset voivat kärsiä vanhempiensa ja isovanhempiensa sodissa syntyneistä, vaietuista traumaista. Lapsille nuo traumat saattoivat ilmetä tunnekielmyytenä, näennäisenä rakkaudettomuutena tai jopa vihan omaa lasta kohtaan. Masentumisalttius voi olla tulosta lapsuuden perhedynamiikasta: sisäistetty tapa elää ja reagoida vastoinkäymiin. Automatisoituneen toimintamallin tiedostaminen voi olla merkittävä askel kohti valoisampaa huomista. Auttava

terapia perheen ja suvun traumojen purkamiseen voi olla perhekonstellaatio, jossa perhettä tarkastellaan systeemisena rakenteena ja lisätään ymmärrystä perheen vaikutuksesta yksilön mielen rakentumiseen. Masennuksesta toipuminen edellyttää tahdon ponnistusta ja myös rohkeutta, sillä masennus voi edustaa tuttua ja turvallista – poisoppiminen taas, hyppyä tuntemattomaan.

Miten yleensä selviytyä elämästä mahdollisimman terveenä ja henkisesti eheänä? Eräs strategia on katsoa elämää niin, sillä elämää ilman vastoinkäymiä ei ole olemassakaan. Aina on olemassa tuntematon tekijä x ja inhimillinen tekijä y, joita ei voi hallita. Emme voi hallita

elämänilmiöitä ja tapahtumia itsemme ulkopuolella - emme voi täysin hallita edes psyykeämme emmekä biologiaamme. Iän tuomat muutokset ovat luonnollisten alaiset.

Se mitä voimme, on oppia kasvattamaan kykyämme hallita mieltämme, miten olemme, ajattelemme, tunnemme ja toimimme. Surun ja henkisten vaikeuksien kuten masennuksen läpikäminen kuuluu ihmisyyteen. Jos masennus on sisäänrakentuneena tunneluontoon - sen voi symbolisesti kohdata ikäänkuin kiusaajana ja ”hyökkäyksen” tullessa todeta: ”Kiitos että tulit ja koettelit, mutta nyt sinun on aika mennä.” Masennusta kärsivän, henkisen kasvun tielle astuneen onkin hyvä kysyä itseltään, mikä on masennukseni sielullinen motiivi?

Mitä se tahtoo opettaa itsestäni, ihmisyydestä, elämästä? Yrittääkö se herättää mentaalista tai emotionaalista itsepetoksesta, henkisestä laiskuudesta? Teosofisesta näkökulmasta katsoen masennuksen voidaan ajatella olevan jopa siunaus, sillä se valmistaa ja viitoittaa omalla tiellä pysymistä.

Alice Bailey toteaa teoksessaan Esoteric Healing:

Sekä fyysisten että psyykkisten sairauksien juuret ovat Hyvässä, Todessa ja Kauneudessa. Koska ihminen on sielu ja hengessään määrätietoisesti toimiva, se synnyttää kitkatulen sielun ja persoonan välille. Mainitusta kolmesta sairauden kasvupohjasta, masennuksen ja epäonnistumisen tunteet liittyvät Hyvään. Hyvällä tarkoitetaan tässä

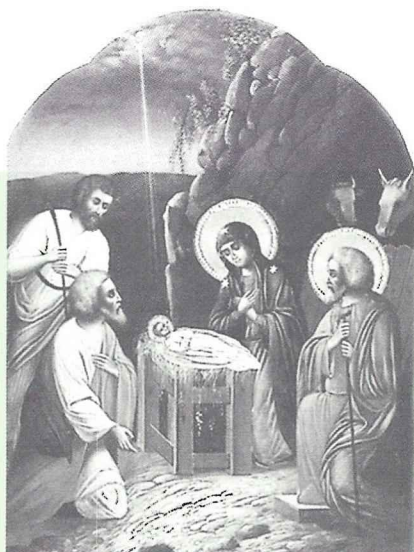
Tämä sielun ja persoonallisuuden välinen kitka on pääasiallinen syy kaikkien sairauksien takana.

yhteydessä jumalaisen sielun tahtoa hyvään – sielu tahtoo toteuttaa hyvää ilmentää sitä aineellisella tasolla käytettävissä olevan persoonan ihmisen kautta. Masennus on erityisesti mentaalisilla persoonallisuuksilla ilmenevä sairaus, silloin kun sielu tulee opetuslapsitai vihkimysvaiheeseen.

Silloin kun pimeintä on hyvä pitää mielessä pimeydessään ei ole yksin, me olemme yhdessä - ja meillä on näkymättömiä auttajia.

Mitä synkempi on tajunnan vankilakausi, sitä valoisampi tulee olemaan vapautuminen sen vallasta. Musta verho vetäytyy ja takaa paljastuu oman totuutemme ainutlaatuinen valon mysteeri.

Kristus meissä

Yliaineellinen leipä

Jeesus antoi opetuslapsilleen mietiskelyohjeen, rukouksen, joka oli uudenlainen tai erilainen kuin aikaisempien henkisten opettajien antamat ohjeet. Hänen keskeiset opetuksensa olivat tulevaisuuden opetuksia. Rakkauden ja anteeksiannon opetuksia. Vaikka samoja periaatteita olivat opettaneet niin Buddha kuin muutkin viisaat, olivat ne kuitenkin syvällisempiä ja uudempia ja voisi sanoa vaikeampia kuin ennen. Eräs keskeinen kysymys on suhtautuminen pahaan: pahan vastustamattomuus, että ei tule vastustaa pahaa. Se on vaikea probleema joka on edessämme miltei alinomaa. Kuinka ratkaisemme ja ymmärrämme sen?

Jeesus opetti paljon myös vertauksin. Niin on ihmiskuntaa on aina opetettu erilaisissa tarinoissa ja mysteerinäytelmissä. Kaikissa niissä, eri aikakausina, on pyritty opettamaan ihmiskuntaa tuntemaan henkisen elämän todellisuutta. Se henkinen todellisuus tai osittainenkin tieto siitä on sitä yliaineellista leipää tai henkistä leipää, jota me tarvitsemme enemmän kuin osaamme edes aavistaa.

Mietiskely

Mietiskely on monien huulilla ja myös käytännön harjoituksissa, siitä on paljon ohjeita ja sen positiiviset vaikutukset tunnetaan. Niitä on tutkittu tieteen laboratorioissa yhteistyössä esim. buddhalaisten munkkien kanssa. Monilla on myös omakohtaisia myönteisiä kokemuksia siitä. Itse tein ensimmäisiä kokeilujani sillä saralla n. 45v sitten. Varmaankin

se, että aloitin teosofisen totuuden etsinnän Ruusu-Ristissä niin nuorena, on vaikuttanut jollain lailla perspektiiviin tarkkailla näitä pyrkimyksiä ympärilläni.

Kaikissa henkisissä yhteisöissä ja uskonnoissa on pyritty rukoilemaan ja mietiskelemään ja ikään kuin pyydetty sitä yliaineellista henkistä leipää, joka tuo rauhan ja vastaukset olemassaolon kysymyksiin.

Monesti on myös niin, että ihmiset pyytävät rukouksissaan itselleen tai ystävilleen ulkonaisia asioita – suorastaan ihan aineellisia asioita. Lutherkin opetti, että on rukoiltava jokapäiväistä leipää, joka on "hyvät naapurit, hyvin kasvavat pellot, naudat ja karjat jne." siis lähes koko aineellinen elämä.

On ihan kaunista jos pyydetään hyvää toisille, muille ihmisille, ehkä rauhaa ja rakkautta. Mutta olemmeko me oikeita henkilöitä määrittelemään, mikä on todellista hyvää ja oikeata henkistä ravintoa muille saati itsellemme.

P.E kirjoittaa kirjassa Jeesuksen salakoulu: "Jeesus silminnähävästi ei kehota ihmisiä rukoilemaan (mietiskelemään) ääneen monilla sanoilla eikä yhdessä... sillä niin tekevät pakanat". Kirkoissa rukoillaan perinteisesti yhdessä. Samoin monissa itämaisissa esim. hindulaisissa perinteissä lauletaan tai toistetaan mantroja ääneen yhdessä.

H.P.B kirjassaan Eräitä elämän okkulttista filosofiaa käsitteleviä kirjelmiä puhuu tästä:

"Täten rukous, ellei se ole mentaalisesti lausuttu ja osoitettu Isälle suljetun kammion hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä, saa aikaan enemmän turmiollisia kuin hyödyllisiä tuloksia, koska joukot ovat täysin tietämättömiä toimeenpanemistaan mahtavista vaikutuksista. Saadakseen hyvää aikaan, tulee rukouksen lausujan olla sellainen, joka kykenee tulemaan kuulluksi hiljaisuudessa, jolloin se ei enää ole rukous, vaan muodostuu käskyksi. Miksi on osoitettu Jeesuksen kieltäneen kuulijoitaan menemästä julkisiin synagogiin? Varmaankaan ei jokainen rukoilija ollut tekopyhä ja valehtelija eikä farisealainen, oli syy: sama syy, joka panee kokeneen salatieteilijän varoittamaan oppilaitaan menemästä silloin tällöin vilkasliikenteisille paikoille, kirkkoihin, istuntohuoneisiin jne. , elleivät tunne myötätuntoa joukkoa kohtaan."

Tällaiset mietiskelyohjeet ja kehotukset eivät tietysti ole tarkoitettu kaikille, vaan oppilaille. Jeesus antoi vuorisaarnassaan Isä meidän -rukousmietiskelyn opetuslapsilleen, siis niille, jotka eivät olleet enää samassa asemassa kuin suuret ihmisjoukot, joille hänen kerrotaan puhuneen vertauksin. Kun ihminen on omaksunut tuon vertauksissa opetetun maailmankatsomuksen, tulee hänelle ajankohtaiseksi pyrkiä itsetietoiseksi kansalaiseksi salaiseen maailmaan. Silloin selviää, kuten P.E. toteaa: "Rukous ei ole esoteerinen, ulkonainen asia, jota voitte tehdä toisten ihmisten nähden, vaan rukouksen ihminen suorittaa sillä tavoin, että hän menee omaan kammioonsa ja sulkee ovensa ja rukoilee yksin hiljaisuudessa." Tämä ei tarkoita pelkästään jotain erillistä huonetta, vaan myös oman tajuntamme kammiota. Meidän on suljettava ns. aistien portit ulkomaailmalta, ettei se meitä häiritse.

Nyt kun joku alkaa tällä tavoin tietoisesti etsiä ja ikään kuin pyytää lisää sitä yliaineellista leipää, tapahtuu monenlaisia asioita. Niistä varoitellaan ja monilla on niistä myös omakohdaisia kokemuksia. Otan tähän varoituksen H.P. Blavatskylta tuosta jo edellä mainitusta kirjasta: Eräitä elämän okkulttista filosofiaa käsitteleviä kirjeitä. Hän siinä varoittaa: "Salatieteessä vallitsee kummallinen laki, jonka tuhansien vuosien kokemus on todennut ja todistanut, eikä se - tuskin ainoassakaan tapauksessa - ole jäänyt ilmenemättä niinä vuosina kuin Teosofinen Seura on ollut olemassa. Niin pian kuin joku lupautuu 'pyrkijäksi', syntyy tiettyjä okkulttisia seurauksia. Näistä ensimmäinen on se, että kaikki, mikä on piilossa ihmisen luonnossa, sinkoutuu pinnalle: hänen virheensä, tapansa, ominaisuutensa tai tukahdetut halunsa, olkootpa ne sitten hyviä, huonoja tai merkityksettömiä ... Ne nousevat vastustamattomasti näkyviin ja hänen täytyy taistella sata kertaa kovemmin kuin ennen, kunnes hän tappaa kaikki sellaiset taipumukset itsessään."

Vastaavasti käy myös ihmisen toiselle puolelle eli hyvälle ihmisessä. Sekin nousee esiin, eikä hän pysty salaamaan todellista itseään. Tämän sanotaan olevan muuttumaton laki okkultismin piirissä ja sen vaikutus on sitä vahvempi mitä vakavampi on pyrkijän ponnistus. Tähän viittaa myös vanhojen mysteeriodien lause "ihminen tunne itsesi".

Jeesuksen Isä meidän -rukousmietiskely viittaa myös ajankohtaan, jolloin se olisi hyvä tehdä, eli aamuun. Siinähan sanotaan "Anna meille tänä päivänä jokapäiväinen leipämme." Tämän mietiskelyohjelman voi myös jakaa kolmeen osaan, kuten P.E. sen tekee. "Ensimmä-

mäisessä osassa ihminen mietiskellessään asettuu hengessään oikeaan suhteeseen näkymättömään maailmaan, Jumalaan, hyvään ja pahaan. Toisessa osassa ihminen mielessään asettuu oikeaan suhteeseen ympäröivään maailmaan, elämänoloihin fyysisessä maailmassa, ja kolmannessa osassa ihminen asettuu oikeaan suhteeseen omaan alempaan itseensä."

Ensimmäinen osa alkaa: "Isä meidän, joka olet taivaissa, pyhitettäköön nimesi. Tulkoon valtakuntasi. Tapahtukoon tahtosi, niin maassa kuin taivaassa."

Tässä meidän tulee muistaa sitä isäämme joka on henkemme taivaissa. On ymmärrettävä ja luotava ikään kuin kuva siitä että olemme henkisesti Jumalan poikia, sen suuren koko avaruuden täyttävän rakkauden olemassaolon lapsia. Meidän on saavutettava sellainen positiivinen asenne, että olemme varmalla ja vakaalla perustalla, Jumalaisen järjen tulen kipinöitä.

Toiselta puolen sanotaan että "Lähestyköön sinun valtakuntasi. Tapahtukoon tahtosi maan päällä niin kuin se tapahtuu taivaissa."

Tästä me ymmärrämme että Jumalainen tahto ei tapahdu vielä kaikkialla maailmassa, vaan on kaikenlaisia esteitä sen tiellä. Taivaissa, eli henkisessä maailmassa, se kyllä tapahtuu. Siellä ei ole paha. Aineen maailmassa on myös pahan mahdollisuus. Se on myös meidän kehityksemme ja kasvumme mahdollisuus.

Me elämme tässä näkyvässä maailmassa ristiriitojen maailmassa, jossa itsekkyyks ja paha tahto vallitsevat. Siksi meidän on mietiskeltävä suhdettamme pahaan ja sitä suhdetta, joka täytyy olla "opetuslapsella".

Yleensä pyrimme vapautumaan kaikesta kärsimyksistä, tuskasta ja ikävistä asioista; niitä pidetään pahana. Yleisesti ajatellaan että pahaa vastaan täytyy taistella. Siten voitetaan paha maailmasta.

Mutta uudenlaisen ajattelun mukaan pahaa ei tavallaan olekaan. Kärsimys ja pelko menettää valtansa meihin, kun ymmärrämme, että se kaikki on meitä kasvattavaa. Mietiskelyssä keskitymme siihen, että tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun. Jos meille mitä tapahtuu, on se meidän opiksemme. Se on meidän karmaamme. Jos toimimme väärin, luonto korjaa ja se voi tuntua ikävältä, joskus jopa pahalta.

Alkukristityt rukoilivat myös, että päästä meidät uskosta pahaan. Jos me emme usko pahaan, pahaan tahtoon, vaan näemme siinä opetuksen ja luonnon lakien toteutuvan, vapaudumme helpommin sen kahleista.

Se asettaa meidät myös oikeaan suhteeseen hyvään, siis "Lähestyköön sinun valtakuntasi ja tapahtukoon sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa."

Ei meidän tule ajatella että me tulisimme hyviksi ja erikoisiksi olennoiksi, vaan että hyvä tahto tapahtuisi meidän kauttamme. Jeesuksen opettama henkinen kehitys ei tähtää siihen, että minä tulen hyväksi ja viisaaksi korkeaksi olennoiksi, vaan siihen, että minun kauttani viisaus ja hyvyys toteutuisi. Niin kuin Jeesus sanoi "en minä ole hyvä vaan Isä taivaassa". Tämä pitää sisällään sen ajatuksen, että me emme ole, emmekä pyri kehittymään itseämme varten, vaan siksi, että se on elämän syvempi laki ja se on jonkunlainen palveleminen ja itsen uhrautumisen laki.

Kun ihminen on tähän päässyt ja tehnyt itsensä kuin taivasten valtakunnan kansalaiseksi, hyvän eli Jumalan tahdon välikkappaleeksi tahtoessaan, että se toteutuisi maan päällä, niin hän myös asettuu oikeaan suhteeseen ulkomaailmaan nähden. Tähän tulee rukouksen kohta: "Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme velallillemme."

Tämän kohdan, kuten edellä esitin, on Luther kääntänyt väärin. Alkuperäinen käännös puhuu yliaineellisesta leivästä: panem nostrum supersubstantialem. Jeesus nimenomaan toisessa yhteydessä viittaa siihen että "Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Isän suusta lähtee."

Totuuden etsinnässä ei ole kyse mistään aineellisesta, vaan henkisestä heräämisestä ja kasvamisesta henkisesti itsetietoiseksi kansalaiseksi näkymättömässä maailmassa.

Tätä Jeesuksen Isä meidän -rukousta noudatettiin tarkoin alkukristillisissä seurakunnissa, joissa se oli myös jaksettu henkisen edistymisen mukaan. Tästä kertoo P.E kirjassaan Paavali ja hänen kristinuskonsa.

Mietiskelyssä ei tulisi ollenkaan ajatella aineellisen maailman asioita. Sanotaan, että on jopa väärin ajatella niitä rukouksissa ja mietiskelyissä. Aineellisen maailman asiat tulevat työn kautta, eikä niistä pidä huolehtia. Jeesus sanookin "Älkää ollenkaan ajatelko, mitä pitää syödä ja mitä juoda, millä vaattetta itsensä, sillä kaikki nuo teille annetaan."

Ne tulevat kuin itsestään ja kuuluvat asiaan kun me teemme työtä ulkonaisessa elämässä ja ne järjestyvät yhteiskunnissa sitä paremmin mitä enemmän kehitymme niin älyn, sydämen kuin omantunnonkin puolesta.

Henkisessä elämässä on kyse siitä, mitä me tarvitsemme sielullemme ravinnoksi, että muistaisimme ja oppisimme mitä on olla todellisia Jumalan poikia. Tämä on myös vaarallisin kohta, sillä tällöin me pyydämme niitä kokemuksia, suruja, tuskia ja kärsimyksiä sekä myös iloa ja autuutta, joka muistuttaa meitä henkisen elämän todellisuudesta. Se on se leipä, jota tarvitsemme sillä me niin helposti unohdamme todellisen alkuperämme, ellämme saa siitä sellaisia kokemuksia, jotka siitä muistuttaa. Tässä kohden pyrkijä melkeinpä uhkarohkeana pyytää maailman näkymättömyksiltä voimilta. Että ne jouduttaisivat kärsimyksiä ja antaisivat sellaisia tuskia, ettei hän unohtaisi Jumalaansa.

Tästä on paljon varoiteltu ja tätä ovat monet myös kokeneet. Tähän myös H.P.B. viittaa tuolla edellä olleella lainauksella, jossa hän puhui siitä, kuinka pyrkijässä kaikki niin hyvä kuin paha nousee pinnalle.

Tässä yhteydessä saattaa tulla myös erilaisia elämäkokemuksia, jotka voivat muuttaa rajustikin ihmisen elämää.

Erään tarinan mukaan eräs mies meni Jumalan luo valittamaan, ettei tämä maailma ollut hänelle kyllin hyvä. Hän nimittäin tahtoi elää taivaassa, jossa oli loistavat helmiportit. Jumala näytti hänelle kuuta ja kaukaisuudessa siintäviä vuoria, mutta ne olivat miehen mielestä ikävän näköisiä. Sitten Jumala näytti hänelle

orkidean ja orvokin kukkia ja pyysi häntä koskettamaan sormellaan niiden samettisen hienoa pintaa ja kysyi eivätkö niiden väriyhdistelmät olleet ihastuttavia. mutta mies vastasi: "Eivät". Sitten Jumala näytti meren ihmeellisen maailman ja vei hänet puu nalle missä hän sai kokea lauhkean tuulenvireen kasvoiltaan. Mikään näistä ei tyydyttänyt miestä. Jumala näytti vielä vuoristorajien kirkkauden, kalliovuorten huiput, Himalajan rinteet ja Niagaran putoukset ja kysyi, eikö hän ollut tehnyt voitavansa tehdäkseen tämän maailman kauniiksi ja miellyttäväksi ihmisen silmää, korvaa ja vatsaa. Mutta mies tahtoi vain itsepäisesti päästä helmiporttiseen taivaaseen. "Tämä planeetta ei ole kyllin hyvä minulle", hän sanoi. "Sinä röyhkeä ja kiittämätön rotta" sanoi Jumala, "ellei tämä planeetta ole sinulle kyllin hyvä, lähetän minä sinut helvettiin, missä ei nähdä pilviä taivaalla eikä kukkivia puita etkä kuule purojen solinaa. Ja siellä saat elää elämäsi loppuun saakka!" Ja jumala lähetti miehen asumaan suurkaupunkiin. Miehen nimi oli Kristitty, siis kirkkokristitty.

Jo aiemmin mainitussa kirjasessaan elämän okkultista filosofiaa käsitellessään H.P.B. kertoo, että tuo lause: "Tunne itsesi" on jäänyt monelta todelliselta tarkoitukseltaan epäselväksi. Hän toteaa "Te kaikki tunnette maallisen sukupuunne, mutta kuka teistä on koskaan päässyt kaiken perinnöllisyyden ketjun perille - astraalisten, sielullisten ja henkisten - jotka tekevät teidät sellaiseksi kuin olette? Monet ovat kirjoittaneet ja lausuneet julki halunsa yhtyä korkeimpaan minäänsä, mutta ketkään eivät näytä tuntevan sitä häviämätöntä sidettä, joka yhdistää heidän "korkeamman minänsä" Ainoaan Kaikkialliseen Itseen." Hän kertoo että kaiken salatieteen kannalta,

on se sitten käytännöllistä tai metafyyistä, tämän tietäminen on välttämätöntä.

"...siksi on ajateltu alkaa nämä kirjelmät osoittamalla tämä yhteys kaikissa maailmoissa eri tahoilla: Absoluutin - ja Elementaarimaailmassa, Manasisessa, Psykkisessä, Astraali- ja Elementaarimaailmassa. Ennen kuin kuitenkaan voimme päästä kosketuksiin korkeampien maailmojen kanssa - Perustyyppien, Henkisen ja Manasisen - meidän täytyy perusteellisesti tuntea seitsemännen, maallisen maailman, alemman prakritin eli Kabbalan malkutin suhteet maailmoihin eli tasoihin, jotka seuraavat sitä välittömästi.

On selvää, että jos ihmiskeholla myönnetään olevan suoranainen suhde noihin korkeampiin maailmoihin, sen elinten ja osien ominaisuudet edellyttävät ihmisorganismien kaikkien osien mainitsemista poikkeuksesta. Totuuden ja luonnon silmissä mikään elin ei ole jalompi tai alhaisempi kuin jokin toinen."

Suhteemme elämän energioihin käy noiden eri tasojen kautta, koska meissä ihmisissä ovat nuo samat tasot. Niitä on nimitetty eri yhteyksissä vähän eri nimillä.

Kerrotaan, että kun aikojen alussa jumalainen ajatus loi maailman ja fyysinen muoto alkoi hahmottua, laskeutui korkea jumaluus Maahan. Sitä on luonnon kansoissa ja joissain vanhoissa uskonnoissa kutsuttu Maaäidiksi. Tästä kertoo Tapio Kaitaharju kirjassaan Yhteytemme elämän energioihin muun muassa: "Tämä korkea naispuolinen jumaluuden energia jakautui ja muuttui käyttöenergiaksi maan kutakin olemuspuolta varten. Sen yhdessä olemuspuolessa - taajuudessa - on myös

se viisaus, jonka 'ohjelmointikeskus' säätelee ja tarvittaessa tasapainottaa myös Maan fyysiseen kokonaisuuteen kuuluvia osakokonaisuuksia ja järjestelmiä." kirjoittaa Kaitaharju. Ihminen on siis vielä melko vajavainen työvälteenä tutkimaan Maan eri olemuspuolia ja sen energioita. Eikä niistä korkeimpia oikein osatakaan tutkia, mutta niitä voidaan ymmärtää ajattelemalla niiden olemassaoloa.

Kaitaharju jatkaa:

"Sieltä käsin voi sitten rakentaa siltoja Maan niihin olemuspuoliin, joiden tutkiminen on jo sallittua ja mahdollista joihinkin rajoihin saakka. Tällaisella kaksitasoisella työskentelyllä voi sitten rakentaa edes vaillinaista kokonaisnäkemystä Maasta, siihen liittyvistä lainalaisuuksista - luonnonlaeista - ja edelleen ihmisen kytkeytymisestä Maan suuriin järjestelmiin."

Ihmisen ja maan suhteiden tarkkailussa on merkittävä osuus maan eetterisellä olemuspuolella ja sen energioilla. Niitä voi kutsua elämänvoimiksi, koska ne antavat elämän fyysiselle aineelle maan kokonaisolemuksessa." Ihmisen kannalta niiden merkitys on siinä, että kuten maalla, myös ihmisellä on vastaavat olemuspuolet, sekä fyysinen että eetterinen energioineen. Ne molemmat ovat peräisin Maan vastaavista olemuspuolista eli niiden 'rakennustarvikkeiden' varastosta. Ihmisen kannalta ei siten olekaan samantekevää, millaisessa kunnossa nuo välittömät rakennustarvikkeet ovat".

Näitä energioita pidän myös yliaineellisena leipänä ja niistä saamme kosketuksen mm. luonnon kautta.

Enkelten leipää

Mielestäni se on kaikki sitä positiivista puolta, niitä syviä henkisiä kokemuksia, iloa ja autuutta, joka seuraa elämän syvempien lakien noudattamisesta. Ne toteutuvat luonnossa ympärillämme ja näkymättömässä taivasmaailmassa.

Tuossa Jeesuksen rukouksessa on myös kohta jossa pyydetään velkaamme anteeksi: "Anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme meidän velallisillemme."

Tämä on tärkeä kohta ja se muuttaa meidän karmamme maksua, nimittäin jos pystymme aina antamaan anteeksi, emmekä vaadi toisilta heidän karmallista velkaansa. Kun me mietiskelyissämme tämän oivallamme ja alamme elää siten, voimme saada noita korkeita energioita osaksemme, eli sitä enkelten leipää, tai vielä jossain vaiheessa sitä leipää jota Jeesus jakoi ehtoollisella.

Pekka Ervast "Jeesus ja n.s. sakramentti"

"Johannes kertoo tuosta viimeisestä ateristiasta, että he söivät, Jeesus oli pessyt opetuslastensa jalat, Juudas oli lähtenyt pois, ja sitten Jeesus puhui. Sehän on niin ihmeellistä tuossa Johanneksen evankeliumissa: Jeesus puhui - ja se tuntuu paljon todellisemmalta kuin nuo yleiset kertomukset toisissa evankeliumeissa, joissa vain sanotaan, että Jeesus taittoi leivän ojensi kalkin ja läksi Öljymäelle. Ne sanat vaikuttavat minuun, kuin olisivat ne asetetut perästäpäin. Mutta kun lukee Johanneksen evankeliumista, niin ymmärtää paljon paremmin, että viimeisen kerran, kun he söivät yh-

dessä, Mestari puhui opetuslapsilleen, puhui heille tuttuun, ylevään tapaansa ja niistä asioista, jotka heille kaikille olivat kalliit ja niistä totuuksista, jotka heille olivat kalliit. Hän puhui leivästä ja siitä viinistä, jota heidän tulee jakaa, ei pitää itsellään.

Mikä on se leipä? - Se on taivaallinen leipä, se leipä, josta Hän rukouksessaan sanoo: Anna meille meidän jokapäiväinen leipämme, joka on latinaksi panem noster supersubstantialem, siis anna meille meidän yliaineellinen taivaallinen leipämme. Jeesus puhuu opetuslapsilleen tästä ihmeellisestä taivaallisesta leivästä, toisin sanoen niistä totuuksista, koko siitä elämänymmärryksestä, minkä Hän on heille antanut. ...Sillä te tiedätte, että tämä

taivaallinen leipä on Ihmisen Pojan ruumis. Jollette syö tätä Ihmisen Pojan ruumista, ei teillä ole elämää. Se on minun ruumiini, joka on rakennettu totuudesta. Minä olen teille opettanut, että ihmisen tulee rakentaa itselleen näkymätön, taivaallinen ruumis totuudesta, sanasta joka lähtee Jumalan suusta ja joka on ihmisen sisäinen ravinto. Totuudesta tulee ihmisen rakentaa itselleen kuolematon, taivaallinen ruumis."

Se ruumis on totuuden ruumis, dharmakaaja. Kun Boodhisattva on voittanut itselleen tuon dharmakaajan, voi hän astua nirvanaan. Mutta hän voi luopua nirvanasta ja jakaa tuon elämänvoiman toisille niin kuin Jeesus, joka näytti tuon uuden tien ja totuuden.

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017
Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377
Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795
Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393
Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454
Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918
Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769
Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778
Porvoo ° Jorma Aunela 040-969 2096

Pyhän Franciscuksen Rukous

*Rakastettu, tee minusta rauhasi väline,
niin että sinne missä on vihaa, kylväisin rakkautta,
missä katkeruutta, toisin anteeksiantamusta,
missä epäilystä, auttaisin uskoon,
missä epätoivoa, kantaisin toivoa,
missä pimeyttä, loisin sinun valoasi,
missä alakuloisuutta, virittäisin ilon.
Niin että, oi Mestari, en yrittäisi niin paljon
etsiä lohdutusta kuin lohduttaa toisia,
vaatia rakkautta kuin rakastaa toisia.
Sillä antaessaan saa,
kadottaessaan löytää,
antaessaan anteeksi saa itse anteeksi,
kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään.*

Amen

Raija Lemström

Ihmisen henkinen elämänkaari

Olen jaotellut kirjoitukseni neljään osaan. Ensiksi pyrin johdattelemaan kysymyksen äärelle. Pohdin sitten ihmisen ominaisuuksia. Kolmanneksi tarkastelen sitä, miten ihmistä kutsutaan tielle, ja viimeiseksi ihmisen vaikeutta olla tiellä.

Lähdemateriaalina olen käyttänyt Pekka Ervastin kirjoja: Paavali ja hänen kristinuskonsa, Kirkko-ekleesia, Vihkimyksen polku, Kristuksen tutkimaton rikkaus sekä Tähtikoulut. Ensin kuitenkin minulle on välttämätöntä pohtia, miltä minusta tuntuu.

Takavuosina harrastin retriiteissä käymistä. Ekumeenisessa retriittikeskuksessa Morbakassa Kalervo-pappi kehotti lähtösanoina hiljaisuusviikonlopun päätteeksi kysymään uudelleen ja uudelleen itseltä, mihin vastuullisuuteen elämä haluaa sinua tänään vapauttaa. Pois lähtöä kätellessä hän lausui aina Assisilaisen tervehdyssanat Pace e bene, rauhaa ja hyvyyttä!

Elämän muutosvaiheessa ihminen kysyy usein, miten tästä eteenpäin. Olen persoonallisessa elämässä muutoskohdassa. Esitelmän rakentaminen, jonka pohjalta tämä kirjoitus – on oiva mahdollisuus pysähtyä pohtimaan itselle merkityksellistä kysymystä. Asetin itselleni kysymyksen, miten tähän on tultu, ja arvelin, että tätä tekstiä laatiessa aukeaa vasta-

uksia, miten eteenpäin. Niin kävikin.

Koska en ole esitelmöitsijä, olin tätä lukiessani selvästi epämukavuusalueella. Kerran pohdin tuttavallamme Anjalle (Lehtovirta), miten vaikeaksi kokisin puhua tutulle joukolle, kun sisäinen kriitikko jäynäsi. Tähän Anja vastasi: ”Täällä ei ole mitään pelättävää. Kaikkien ystävien lämpimät ajatukset ja rakkauden henki kannattelevat.” Päätin uskoa Anjaa.

Johdattelua

Suurimman osan ajasta tunnemme olevamme konkreettisia ihmisiä, teemme konkreettisia tekoja konkreettisessa maailmassa konkreettisille kohteille. Olemme kuitenkin ihmisinä enemmän kuin psykologisesti tai materiaalisesti havaittavaa konkretiaa.

Me ihmiset olemme jälleensyntyviä sieluja. Toiset olemme syntyneet maan päälle lukuisampia kertoja kuin toiset. Olemme vanhempia ja nuorempia sieluja, ja omaamme enemmän tai vähemmän kokemuksia ja siksi luonnon pakosta toimimme eri tavoin. Sieluinna me tunnemme ja ajattelemme. Toinen on järkevämpi ja älykkäämpi kuin toinen. Toinen tuntee puhtaammin ja kauniimmin kuin toinen. Jos ajattelemme ihmistä henkisesti yksilöllisen siveellisen tahdon kannalta, ovat toiset alttiimpia houkutuksille ja vahvimmat ja kehittyneimmät meistä eivät koskaan ajat-

tele saati tee mitään pahaa. Vaikka uskomme tasa-arvoisuuteen, emme silti pääse yhdenkaltaisuuteen. Elämän koulu kohtelee meitä yhtä puolueettomasti. Jokainen saamme niittää, mitä olemme kylväneet, mutta emme yhtään enempää. Karman edessä olemme yhdenvertaisia. Kasvamme elämän koulussa jokainen kohti täydellisuuden päämäärää.

Kukaan meistä ei kuitenkaan ole herra edes omassa talossaan. Vaatetamme itsemme miten herraskaisesti tahansa tai on taskussa miten pullea lompakko vain, on todellinen herruus kuitenkin sitä, että on herra itsensä yli eli antaa sielunsa ja rumiinsa ohjauksellisen hengellen siis aatma-buddhi-manakselleen. Hän on herra talossaan, joka kykenee voittamaan itsensä ja hallitsee omaa persoonallista minäänsä. Tällaisen ihmisen vetovoimaisessa seurassa tuntuu, kuin itsekkin kohoaisimme. Olemme kaukana tästä täydellisyydestä. Toisilla on suurempi halu itsensä voittamiseen ja todelliseen herruuteen. Harva ihmisistä kuitenkaan tuntuu ajattelevan, että kunpa voittaisin itteni ja voisin palvella toisia. Täydellinen herra, joka voittaa itsensä, on toisten palvelija. Niin kuin Jeesus sanoo: joka teistä on suurin, on toisten ahkerin palvelija.

Jeesus sanoo myös, että ei tarvitse muuta, kuin muutatte mielenne, niin parannutte. Ajatelkaa uudella tavalla. Silloin te voitte tulla tietoisiksi hengen valtakunnasta ja siitä, että olette hengen valtakunnan kansalaisia. Voitte tulla Jumalan lapsiksi. Jumala ei ole kaukana pilvien takana vaan teissä. Tätä mielenmuutosta voimme kutsua myös uskoksi ja oikean asenteen ottamiseksi elämään nähden. Paavali ja muiden viisaisten mielestä suuri käytännöllinen ongelma onkin siinä, millä tavalla

ihminen, joka sisässään on kuolematon henki ja ikuisena henkenä on aina ollut, on nyt ja tulee aina olemaan täydellinen ja millä tavalla meidät persoonallisena olentona voisi saattaa jälleen yhteyteen sisimmän Jumalamme kanssa.

Ihmisen ominaisuuksista

Meidän ihmisten täytyisi tuntea itsemme ja olla tietoisia taipumuksistamme. Itsetuntemus tulee esiin arkisissa toimissamme. Itsetuntemus ei kuitenkaan pitäydy käytännölliseen merkitykseen, jossa toteamme, että olen taitava puuseppä tai sosiaalityöntekijänä hallitsen työni. Filosofisena kysymyksenä tarkoitetaan itsen tuntemisella lausetta: ihminen, tunne itsesi IHMISENÄ, kuka minä itse olen, mikä minun inhimillinen elämäni on. Jokainen meistä voi todeta, että ulkoisesti olen sosiaalityöntekijä tai puuseppä, mutta sisäisesti olen vain ihminen.

Kaikki me emme kuitenkaan tee itsellemme tällaisia kysymyksiä. Jotkut painivat näiden kysymysten parissa lapsuudesta asti. Painiskelijat eivät ota elämää itsestään selvältä kannalta, eivätkä muutta mutkitta mukaudu olosuhteisiin, vaan he etsivät, tutkivat ja ihmettelevät elämää. He ovat kuin kohtalon Kainin merkillä totuuden etsijöiksi leimattuina määrätty käymään sylipainia itsensä kanssa, eivätkä he löydä rauhaa jokapäiväisestä olemisesta. Milloin me sitten teemme näitä kysymyksiä? Usein silloin, kun elämä ei enää kuljakaan lapsuuden ruusuista tietä tai tuttua latua, vaan eteen tulee pettymyksiä, vastoinkäymisiä ja surua tai jokin ikävä havainto itsestä nousee esiin. Kun tulemme tietoiseksi sisäisistä ristiriidoistamme, alkaa ihmettely. Me näemme

edessämme ihanteen, jonka mukaan pitäisi elää, mutta ihanne ei ole riittävän kaunis, lumoava ja puoleensavetävä. Se on enemmänkin kuin moittiva tuomari, joka nuhtelee ja osoittaa heikkoja taipumuksiamme. Se herättää tajuamaan puutteemme ja toimintamme raadollisuuden ja keskeneräisyyden. Se osoittaa, kuinka kaukana täydellisyysihanteesta olemme.

Jos olemme totuudenetsijöitä ja ajattelijoita ja kiinnitämme huomiota olemassaoloon ja elämään kuuluviin pelon, epävarmuuden ja ahdistuksen kokemuksiimme, tahdomme alkaa ymmärtää elämää. Emme halua takertua ennakkoluuloihin, vaan menemme itseemme ja sanomme itsellemme, että totuudenetsijänä minun täytyy ajatella, olenko hukassa. Pitääkö minun hakea apua muualta, vai onko minussa itsessäni pelastumisen mahdollisuus?

Jos olemme totuuden etsijöitä, kysymme loogisesti ja yksinkertaisesti: Voiko maailman-kaikkeudessa olla enemmän kuin yksi olemassa oleva elämä. Maailmassa voi olla vakka kuinka monta miljoonaa muotoa ja elävää olentoa, mutta jos ajattelemmme itse elämää, olemassaoloa, silloin meidän on todettava, että ei voi olla kuin yksi olemassaolo, vaikka se ilmenee miljoonin eri tavoin. Sitä ehkä kaikki uskonnot ja uskovaiset ihmiset tarkoittavat, kun ne puhuvat Jumalasta. Mikä sitten Jumala on? Jumala on juuri kaiken takana oleva yhdistävä periaate. Jos kaihdamme Jumala-sanaa, niin voimme sanoa vaikka Suuri Elämä tai Olemassaolo. Ei voi olla, kuin yksi ainoa Elämä ja yksi ainoa Olemassaolo. Tämä Olemassaolo pitää kaiken järjestyksessä.

Kun tutkimme itseämme, huomaamme, että

minussa on ja minä itse olen tajunta. Minä olen tajuinen olento ja tajunta on minussa perusominaisuutena. Mikä tuo tajunta sitten on? Tajunta on kyky olla tietoinen jostakin muusta ympäristössämme, kyky ottaa vastaan vaikutelmia ja tehdä haavaintoja ja huomioita. Tajunta on olemassa silloin, kun se ottaa tietoa vastaan. Jos minä olen tajunta, olen kuin astia, jonka voi täyttää ja olen tietoinen, mitä astiaani kaadetaan. Kun huomaan olevani tajuinen olento, silloin minun täytyy myös todeta, että tajunta on yksi suuren absoluuttisen elämän perusominaisuuksista. Suuressa Elämässä on pakko olla tajuntaa niin rajattomasti, että en pysty edes kuvittelemaan.

Voimme sanoa itsellemme myös, että minussa on järki. Järjelläni, totuuden kipinäilläni on kyky järjestää havaintoja, asettaa tietoni, kokemuksen ja havaintoni toisiinsa nähden sellaiseen suhteeseen, että ne vastaavat havaitsemaani todellisuutta. Totuudenetsijöinä järjelemme, että jos minä olen pieni osa suuresta kokonaisuudesta ja olen järkevä, tämän olemassaolon takana Suuressa Elämässä täytyy olla äärettömästi järkeä.

Sitten toteamme, että minussa on perusominaisuutena myös muisti, jolla on kyky säilyttää havaintoja ja tietoja. Mitä järkeä tiedon hankkimisella olisi, jollei olisi muistia, joka säilyttää nämä tiedot. Koska minussa on muisti, täytyy Suuressa Elämässä olla ääretön määrä muistia. Totuudenetsijänä ymmärrämme, että suuren olemassaolon muisti on jonkinlaista läsnä olevaa tietoa menneestä, ja nykyisestä ja ehkä tulevasta, siis kuin ikuista kaikkitietoa.

Huomaamme Suuressa Olemassaolossa tun-

nusmerkkejä, jotka nostavat sen silmissämme Jumalaksi, kaikkien perusominaisuuksien täydellisyydeksi. Meissä on pienessä mittakaavassa samoja perusominaisuuksia. Lisäksi meissä on vielä olemisen perushalua ja himoa, jolla ilmennämme jotenkin itseämme. Olemme millaisia ihmisiä tahansa, hyviä tai pahoja,

ilmentää itseä. Tämä itsen ilmentäminen onkin koko luomisen manifestaation suurin syy. Jos Jumalalla, Suurella Elämällä ei olisi halua ilmentää itseään, minkä tähden mitään olisi olemassa. Niin kuin ei Jumalalla, ei myöskään meillä ole mitään järkisyytä ilmentää itseämme. Syyn täytyy Ervastin mielestä olla olemi-

FRANSISKUS Assisilainen sanoo tämän runossaan näin:

*Ainoa Jumalan silmä, joka tulee koskaan katsomaan sinua,
on toisen ihmisen silmä, kun hän katsoo sinua.*

*Ainoa Jumalan käsi, joka tulee koskaan koskettamaan sinua,
on toisen ihmisen käsi, kun hän koskettaa sinua.*

*Ainoa Jumalan ääni, joka tulee koskaan puhumaan sinulle,
on toisen ihmisen ääni, kun hän puhuu sinulle.*

*Ainoa Jumalan silmä, joka tulee koskaan katsomaan toista ihmistä,
on sinun silmäsi, kun sinä katsot häntä.*

*Ainoa Jumalan käsi, joka tulee koskaan koskettamaan toista ihmistä,
on sinun kätesi, kun sinä kosketat häntä.*

*Ainoa Jumalan ääni, joka tulee koskaan puhumaan toiselle ihmiselle,
on sinun äänesi, kun sinä puhut hänelle.*

Kun puhut, muista, että puhut Jumalan äänellä.

Kun kosketat, muista, että kosketat Jumalan kädellä.

Kun katsot, muista, että katsot Jumalan silmällä

Hänen omaa luomustaan.

ilmennämme perushalulla itseämme tuhoavin tai elämää eteenpäin vievin keinoin. Voimme me tukahduttaakin halumme, mutta meille tulee tunne, että elämä on jotenkin vajaata ja tukossa. Jossain vaiheessa paineen venttiili laukeaa, ja ilmennämme itseämme vaikka sairastumalla.

sen himossa. Vanhoissa hindulaisissa kirjoissa sanotaan, että jumaluuden perusominaisuuksia on rakkaus. Meidän himomme ja halumme, kaikki pienet ja pahatkin ominaisuutemme ovat syvimmältään rakkautta. Se on jumalaista rakkautta, samaa halua, joka on Jumalassa.

Koska tämä halu ja himo on meissä, täytyy koko olemassaololla myös olla halu ja himo

Kun tutkimme itseämme ja huomaamme, mitä ihmeellisiä perusominaisuuksia suu-

ressa elämässä on, muuttuu elämä vähitellen meille Jumalaksi. Löydämme tarkoituksen ja syyn oman olemassaolomme. Tarkoituksemme on silloin yhä suuremmassa mitassa ilmentää tuota jumaluuden salattua elämää.

Kun me olemme ymmärtäneet tämän, silloin ymmärrämme myös, että olemassaolo ei ole toivotonta siinä merkityksessä, että meidät olisi jätetty tänne oman onnemme nojaan. Elämä on järjestänyt niin, että voimme saavuttaa tuon päämäärän. Elämä on järjestetty kouluksi ja kokemustantereeksi, jossa jälleensyntyminen, oleminen tässä näkyvässä maailmassa ja kuoleman jälkeinen elämä vuorottelevat.

Laakereilla lepäämällä emme tule tietoisiksi omasta Jumalan poika -olemuksestamme, vaan meidän on tahdottava kulkea tuota päämäärää kohti, sillä tahto on myös meidän perusominaisuutemme. Meidän perusominaisuutemme on myös valinta. Voimme valita hyvän ja pahan välillä tai oikean ja väärän välillä omantuntomme jouston rajoissa. Voimme astua tielle tai olla astumatta. Tämä valintakyky ja valinnan mahdollisuus tekee meidät aina vastuunalaisiksi.

Jokapäiväisissä kokemuksissa ihmisen elämä avartuu ja ihmisen minuus onkin laajeneva. Lapsen tietoisuus on vielä pieni, ja enemmän tajuntaa omasta ruumiista ja persoonallisuudesta ja lapsi tajuaa toiset ihmiset kuin ulkopuolisesti. Iän myötä tajunta laajenee koko perheeseen. Ihminen ei ole enää pelkkä yksilö, vaan hänen omaisensa, puolionsa ja lapset elävät hänen sisässään. Tajunta voi laajeta kä-

sittämään koko kansakunnan.

Kun kaksi ihmistä rakastaa toistaan, he alkavat elää toistensa sydämissä. Ihminen ei enää olekaan yksi, vaan hänen tajuntansa laajenee. Tämä johtuu siitä, että rakastetun puhdas kuva elää sydämessämme mukana päivän askareissa. Eikä pelkästään sellaisena, mitä hän on, vaan sellaisena, miksi hän voi tulla. Jokin eteen tuleva houkutus on merkityksetön, koska rakastettu on kanssamme. Samanlainen suhde on mestarin suhde opetuslapsen ja opetuslapsen suhde mestariinsa. Kaik-

ki opetuslapset tulevat mestarin sydämeen ja mestari on hänestä tietoinen. Opetuslapsi on saanut mestarin kuvan sydämeensä ja hän elää mestarin silmien edessä ja saa mestarin kuvasta tukea heikkouksiinsa. Se on kuin salaperäinen taivaallinen avioliitto, sillä se ei ota mitään ilmausta tässä näkyvässä maailmassa. Tämä tajunnan laajeneminen selviää meille omasta kokemuksesta, jos olemme kokeneet sisäisen henkisen herämyksen, jonkinlaisen uudestisyntymiskokemuksen, jolloin voimme tuntea ykseyttä moninaisuudessa. Todellinen henkinen herämys on sovinnollisuuden ja rauhan saavuttamista jumaluuden kanssa. Se on kuin uusi tahto, jossa omatunto saa vallan. Tällainen kokemus saa ihmisen ymmärtämään, että tajunta saattaa laajeta jumalaiseksi, ja että täydellisten ihmisten, adeptien ja mestareiden tajunta on niin laaja, pyhä ja kaunis, ettei siihen mahdu mitään alhaista.

Tavallisina ihmisinä joudumme kuitenkin kompastelemaan. Kompastelun syynä on usein motiivin epäpuhtaus ja persoonallinen motiivi. Tahdomme valtaa ja tietoa. Tahdom-

me edetä tiellä nopeasti. Tahdomme onnea, joka imartelea persoonallisuuttamme. Meidän on hyvä selkiyttää omat motiivimme, jos haluamme rakentaa omaa temppeliämme. Ervastin sanoin oikea asenne on tällainen: ”Minä en tahdo asettaa itselleni mitään päämäärää. En tahdo millään tavoin määritellä, mikä minun elämäni on. Tahdon ainoastaan palvella itse elämään, totuutta, Jumalaa ja tehdä sitä, mitä Jumala käskää minun tehdä. Luovun kaikista omista haaveiluistani, kaikista persoonallisista onnen tavoitteluistani. Jos minulla on kykyjä tai lahoja, tahdon asettaa ne Jumalan ja totuuden palvelukseen, kunhan vain tietäisin, mikä elämä, totuus ja Jumala on.”

Elämässämme on kysymys siitä, että löytäisimme tuon halun itsestämme. Olemme kiinni elämän pyörässä, ja meissä on pinnalla paljon sellaista, mikä estää meitä näkemästä totuutta. Kun olemme tulleet tietoisiksi omasta halustamme ja pyrkimyksistämme, silloin elämä näyttää itsensä meille. Elämä ei peitä meiltä kasvojaan, kun tahdomme vahvasti elää elävää elämää.

Meidän tehtäväksemme on annettu sellaisen minuuden kehittäminen, jonka pitäisi saavuttaa niin korkea tieto, kuin näissä oloissa on mahdollista saavuttaa. Meidän minuutemme pitäisi siis oppia tuntemaan itseään, ja sen vuoksi meidän pitää kehittyä itsenäisiksi olennoiksi. Mehän emme kykene rakastamaan, ellemme ole itsenäisiä. Rakkautemme olisi silloin vain riippuvaista jostakin. Niin kauan kun meissä on jäljellä joukkosielua, emme osaa rakastaa toisiamme. Rakkaus tulee itsestään niitä kohtaan, joihin meillä on näkyvättömiä verisiteitä. Mutta kun olemme va-

pautuneet enemmän, emme näe mitään eroa ihmisten välillä. Tulemme niin itsenäisiksi, että mikään ei estä meitä rakastamasta. Silloin pyrimme kaikkien ihmisten veljiksi.

Totuuden etsijää on kutsuttu kodittomaksi vaeltajaksi. Tämä sielultaan koditon vaeltaja on vapaa ihminen. Hän on vapaa rikkauten tai köyhyyden lieasta. Yhteiskunnallinen asema tai aatteet, eivät edes rakkaus tai persoonalliset suhteet sido häntä. On ihmisellä miten rakkaita helmasyntejä tahansa, hänen pitäisi löytää niiden syyt, ettei hän olisi niidenkään sitoma. Totuudenetsijän mielentilassa meidän tulisi olla hengessä köyhiä, sillä ”ketuilla on luolansa, mutta ihmisen pojalla ei ole paikkaa, mihin päänsä kallistaa”. Koditon vaeltaja on sydämessään varma, että totuus on löydettävissä.

Miten ihmistä kutsutaan tielle

Pitääkö meidän syntyä uudelleen ja uudelleen? Emmekö voisi jo nyt nousta oman itsemme yläpuolelle, vapautua itsekkyydestä ja tuntea todellista voimaa ja intoa sisässämme? Emmekö jo nyt voisi olla itselle ja toisillemme hyödyksi ja iloksi?

Tunnetta usein sisimmässämme näin ja aavistamme, että jossain piilee mahdollisuus täyttyä uudella elämällä, pyhällä hengellä, joka antaisi meille voimaa kieltää itsemme, uhrautua ja palvella. Olemme me karmallisesti minkälaisia ja minkälaisessa elämäntilanteessa tahansa tai olkoon meillä minkälaisia taipumuksia tahansa, henkinen jumalallinen elämä on aina edessämme. Kysymys on siitä, voisimmeko tulla siitä osallisiksi karmallisesta kehityksestämme huolimatta.

Ervastin mukaan jokaisen ihmisen elämässä on neljä mahdollisuutta, jotka voivat viedä meitä kosmisen Kristuksen yhteyteen. Ne ovat ajanjaksoja elämässä, jolloin Kristus-voima erityisesti vaikuttaa ihmiseen ja tarjoutuu käytettäväksemme, tai niin kuin uskonnollisella kielellä sanotaan, jolloin vapahtaja kolkuttaa ovellemme. Monesti tilaisuudet sivuutetaan tiedostamatta, eikä osata ottaa mahdollisuuksista vaarin.

Ihmislapsen syntymä tähän maailmaan on ensimmäinen vaihe. Kun Kristinuskko puhuu Jeesuksen syntymästä ja sanoo, että silloin syntyi vapahtaja tähän maailmaan, on se totta historiallisesti ja persoonallisesti Jeesus Nasaretilaisen suhteen. Samalla siihen kätkeytyy syvempi esoteerinen merkitys, joka koskee kaikkia ihmisiä. Kun ihmislapsi syntyy maailmaan, voimme täydellä syyllä sanoa, että Kristus on syntynyt. Jokaisessa ihmisessä piilee mystinen Kristus. Jokainen lapsi on syntyessään Kristusmainen, sillä hänen sielunsa on puhdas kuin kirjoittamaton lehti. Lapsella on edessään kaikki elämän mahdollisuudet. Ensimmäisinä kuukausina pienen lapsen elämässä tulee näkyviin jotakin niin puhdasta, kaunista ja pyhää, että voimme hengessämme vain kumartaa hänen edessä, kuin itämaan tietäjät tullessaan kumartamaan Kristus-lastaa. Kun katselemme viatonta lasta, tunnemme seisovamme jonkin pyhän ja taivaallisen mysteerion edessä.

Kristus-lapsi syntyy seimessä, eikä hänellä ole vielä tilaa tässä maailmassa. Emme ymmärrä, että lapsessa meidän luoksemme syntyy Kristus. Emme ymmärrä ajatella Kristusta, maailman lunastamista ja ihmisen nostamista ylöspäin. Sen tähden emme osaa valmistaa

vastaanottoa lapselle Kristuksena, vaan huolenpito kohdistuu yksinomaan ruumiilliseen hoitoon. Kasvatamme lasta vanhojen sääntöjen ja omien oikeuskäsitystemme mukaan, mikä tietysti on hyvää ja oikein, kun kerran elämme maan päällä valmiiksi järjestetyissä olosuhteissa. Kun lapsi joutuu tähän valmiiseen ilmapiiriin, nostaa lapsi sen seurauksena sielunsa sokkeloista vanhaa karmaansa niin, että kohtalo tulee näkyviin jo lapsuudessa. Tämä vanha karma peittää vähitellen enkelin kasvot, ja Kristus joutuu taustalle. Etualalle kiirehtivät ne vanhat taipumukset, jotka lapsi on tuonut syntyessään edellisistä elämistä ja joihin hän on saanut vanhemmiltaan siemenet tässä ruumistuksessa. Tavallisen elämänkulun mukaan lapsi laskeutuu alemmas ja alemmas jalustaltaan, ja tulee yhä enemmän meidän kaltaisiksemme ihmiseksi, jolla on monia heikkouksia.

Kasvamisen myötä elämä tekee uuden yrityksen. Nuoruuden ihanteellisina päivinä Kristus pyrkii uudelleen saamaan sijaa lapsessa. Kun nuoressa ihmisessä herää hänen oma persoonallinen tunne-elämänsä, kun hänen mielikuvituksensa nostaa siivet lentoon, nuori tuntee sydämessään ihmeellistä ikävää. Hän ei itse tiedä, mitä hän kaipaa, mutta hän tuntee kaipaavansa jotakin kaunista ja korkeaa. Elämä nuoren rinnassa tahtoisi aukaista sulut, vyöryä kiihkeänä virtana ulos ja saada maailmassa aikaan jotain suurta ja hyvää. Nuori unelmoi ihanasta tulevaisuudesta ja persoonallisesta rakkaudesta, kuinka hän voisi jonkun ihanan rakkaan kanssa kulkea läpi elämän. Jos hänen veressään on prinssiä tai prinsessaa, hän voittaa elämän peikot ja näyttää maailmalle, miten ihminen on kutsuttu olemaan sopusoinnussa ja onnellinen.

Tulee ihanne nuorena esiin missä muodossa tahansa, hän tahtoo uhrata voimaansa ihanteen puolesta. Kun nuori tuntee tahtovansa rakastaa, palvella ja uhrata elämänsä jonkin suuren edestä, puhuu Kristus hänessä ja nuori saattaa antautua ihanteensa palvelukseen. Monet suurisieluiset runoilijat ja sankarisielut ovatkin tarttuneet nuoruutensa ihanteisiin.

Jos maailma kuitenkin käy vastarintaan nuoren kanssa, meillä ei ole syytä surkutella, kuinka nuoria lahjakkaita ihmisiä vastustetaan. Se on elämän kulkua ja heille itselleen avuksi. Vastuksen avulla heidän kykynsä kehittyvät ja voimistuvat, ja he pääsevät paremmin selville tehtävistään ja taipumuksistaan. Jos nuori ei kuitenkaan ole osannut etsiä kosmista Kristusta sisältään, nousee hänessä vanha karma esiin ja purkautuu heikkouksina. Nuoruuden usko katoaa ja hän katselee elämää arkisen totuuden kannalta ja näkee ympärillään kurjaa ja epätäydellistä ja itsensä joukon jatkona.

Kun ihminen sitten astuu nuoruudesta aikuisuuteen, on uusi voima taas vaikuttamassa hänen sielussaan. On kuin Kristus katsoisi häneen ja hän tuntee sisässään, miten himot ja heikkoudet pitäisi jättää ja tulla vihdoin mieheksi. Järki kuiskaa, että älä enää lankea kaikkiin tuulenpuuskiin, äläkä katsele omilla miehaliuilla itseäsi sokeaksi. Ota kohtalo omiin käsiisi ja tule mieheksi tai naiseksi, joka katselee itseään selvänäköisesti. Kulje eteenpäin järjen ja velvollisuuksien tiellä. Jos jatkat heikkouksien hemmottelua, et täytä velvollisuuksiasi ihmisenä. Sinun täytyy tehdä luja päätös ja sanoa hyvästi kaikelle alemmalle minussa.

Ihminen on luonnostaan arka kunniastaan, ja jos hän jatkaa tolkkottomasti halujen tiellä, hän alentuu muiden silmissä kunniaattomaksi. Ratkaisu tulee usein siinä muodossa, että

kunnia vaatii häntä kulkemaan järjen ja velvollisuuden tietä. Ihmisen sielussa on Kristus miehuuden voimana vaikuttamassa. Moni päättääkin omantuntonsa edessä muuttaa suuntaa ihmisenä.

Enimmäkseen ihmiset eivät kuitenkaan tunne itseään, vaan tekevät muutokset velvollisuudesta. He eivät tiedä, että heille tarjoutuu Kristus-syntymä. He tietävät vain, että heidän täytyy jättää nuoruus ja täyttää velvollisuutensa. Huomaamatta he saattavat langeta uusiin miehuuden kiusauksiin, kuten älylliseen intohimoon ja kunnian tai vallan himoon. He odottavat ihmisiltä kunnioitusta, kaipaavat rikkautta ja arvostusta. Tämä intohimo saa heidät kulkemaan pois Kristuksesta. Vaikka he saavuttaisivat materiaalisen päämääränsä, saattaa sydämeen astua yksinäinen tyhjyys ja tarkoituksettomuus. He ovat luopuneet paljosta ja kulkevat valitsemaansa velvollisuuksien tietä.

Ihminen muuttuu ja astuu miehuudesta vanhuuteen. Ruumiilliset voimat hiipuvat. Elämä alkaa vaikuttaa näytelmältä, jonka rooleista ihminen on siirtymässä syrjään. Voimakkaat tunteet laantuvat ja vanha ihminen vapautuu elämäänsä sitovista kahleista. Ikäihminen kysyy: mitä tämä oikein on? Jos hän osaa silloin ottaa vaarin tilaisuudesta, tulee hän uudestaan kuin lapseksi ja saavuttaa takaisin puhtautensa, viattomuutensa, uskonsa ja anteeksiantonsa. Hän tulee suvaitsevaksi muita ihmisiä ja heidän heikkouksiaan kohtaan. Hän ei tahdo tuomita ketään, vaan katselee ympärilleen lausumatta arvosteluja. Hän odottaa ja tuntee, että täytyy olla hyvä ja hellä kaikille. Lapset tuntevat vetoa vanhoihin ihmisiin, koska hengen yhtäläisyys herättää lapsessa luottamusta.

Mutta kaikki ikäihmiset eivät ole sellaisia. Monet ovat katkeroituneita, ja sanovat, että elämä on pettänyt lupauksiaan, eikä ole antanut onnea. He vetäytyvät kuoreensa, ja katselevat maailmaa kuin tornista. Hekin ihmettelevät, mutta eivät lapsen vaan väsyneen mielen ihmettelyä. Elämä ottaa aikanaan heidät pois näyttämöltä, ja nostaa kuoleman avulla taivaaseen, jotta ihminen saisi siellä takaisin elämänuskon, jonka pohjasävel on rakkaus ja rauha.

Miten sitten käy vanhuksen, joka on osannut tulla jälleen lapseksi ja jonka perusominaisuus on kyky ymmärtää ja antaa anteeksi. Harva siihen kuitenkin yltää, mutta ponnistukset eivät mene hukkaan. Jos ihminen on vanhana alkanut etsiä totuutta ja ymmärtää elämää uudella tavalla, niin syntyessään maailmaan uudelleen, herää vakava halu totuuteen, hyvyteen ja anteeksiantoon hänessä jo miehuusiässä. Seuraavassa elämässä hänen ei tarvitse elää vanhaksi päästäkseen kosketukseen totuuden elämänkysymysten kanssa.

Sellainen ihminen, joka alkaa etsiä totuutta miehuudessa ja pääsee selvyteen tehtävästään voittaa alempi itsensä täällä maapallolla, kehittyy uudelleen syntyessään totuudenetsijäksi jo nuorena, vaikkei hän olisi ehtinyt saavuttaa mitään erityistä ennen kuolemaa. Jos hän saa elää riittävän aikaa, hänen miehuutensa muuttuu nuoruudeksi, ja hänelle selviää uusi oma elämäntehtävä. Hän suorittaa loppuun vanhat velvollisuudet, maksaa velkansa viimeiseen pisaraan. Sisällään hän

näkee ihanteena toisenlaisen elämäntehtävän, jota hän tahtoisi suorittaa. Jos hän eläytyy vahvasti ihanteeseensa, voi elämä tarjota hänelle tilaisuuden työhön, minkä hän kokee todelliseksi tehtäväkseen. Ehkä hänen henkinen työnsä muuttuu kokonaan hänen vanhetessaan, mutta tämä tapahtuu sillä edellytyksellä, että hän ymmärtää kirkkaasti, mitä todellinen henkinen lapsuuden mahdollisuus on. Silloin ei ole kaukana se, mitä me nimitämme mystisen Kristuksen syntymäksi.

Vielä suuremmalla syyllä näin voi tapahtua sellaiselle ihmiselle, joka herää jo nuorena, ja pyytää totuutta ja Jumalan näkemistä. Hän ei rakenna tuulentupia eikä pyydä omia ihanteitaan. Hän rukoilee elävää Jumalaa, koska totuus merkitsee hänelle kysymystä

elämästä ja kuolemasta. Totuuden valjettua hän kulkee elämänsä Jumalaa palvellen, ja pian hän suorittaa hengessään miehuuden ja vanhuuden, mutta mystisesti hän tulee lapseksi. Hänen elämässään tapahtuu mystillisen Kristuksen syntymä, mikä joka tapauksessa odottaa ihmistä. Nuorena herännyt ihminen joutuu jälleensyntyessään jo lapsena niin voimakkaasti kosketuksiin Kristuksen kanssa, ettei hänen maallinen vaelluksensa ole enää tavallisen ihmisen kulkua.

Edellä kuvatussa Ervast on tietysti puhunut semanttisesti, eikä sääntönä ole, että tulokset näkyisivät aina seuraavassa elämässä. Välissä voi kulua useampiakin ruumistuksia, vaikka Kristus onkin meissä.

Tiellä kulkemisessa on haasteita

Henkiseltä kannalta ihminen tekee sitä, mitä hän on. Teemme erhattä Jumalaa vastaan. Mitē me ihmiset sitten rikomme Jumalaa vastaan? Missä suhteessa annamme Korkeimman jäädä kuin odottavalle kannalle? Emme tee niin pahassamme, vaan ainoastaan hyvässämme. Rikomme Jumalaa vastaan ainoastaan siinä, mikä meissä on hyvää. Tämän voi ymmärtää siten, että me emme ole niin hyviä, kuin voisimme olla, vaan jäämme hyvässä velkaan Jumalalle. Tiedämme sisimmässämme, että meidän pitäisi olla hyviä. Henkisellä polulla koemme hetkiä, jolloin sielumme nostetaan hengen yläilmoihin, jolloin näemme ihania asioita. Tunnumme rauhaa, riemua ja rakkautta kaikkia kohtaan. Tällaisessa hetkessä koemme itsekkään elämämme mitättömyyden, samoin kuin sitä sun tätä kaipaavan persoonallisen elämämme. Sanomme silloin mielessämme, että en tahdo elää enää tällaista elämää, vaan minun pitäisi elää niin kuin nyt tunnen. Ymmärrämme sanonnan, kannaristisi ja ristisi kantaa sinut. Näinä hetkinä me lupaamme sielussamme Jumalalle, ettemme koskaan enää tahdo tehdä mitään väärää. Näillä ajatuksilla rakennamme velkasuhteen Jumalalle.

Paavali sanoo Roomalaiskirjeessä itsestään. ”Minä en tiedä, mitä teen, sillä en tee sitä, mitä tahdon, vaan mitä vihaan, sitä minä teen. Tahto minulla kyllä on, mutta ei voimaa sen toteuttamiseen; sillä hyvää, jota tahdon, minä en tee, vaan pahaa, jota en tahdo, sitä teen. Jos siis teen sitä, jota en tahdo, sitä en tee minä, vaan synti, joka minussa asuu. Huomaan itsessäni, joka tahdon tehdä hyvää, että paha on piintynyt minuun kiinni, sillä

sisäisen ihmisen puolesta minä yhdyn ilolla Jumalan lakiin. Mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja vangitsee minut synnin lakiin, joka jäsenissäni on.”

Paavali kirjoitti nämä klassiset sanat itsestään pedagogisessa tarkoituksessa osittaen meille, kuinka tarkasti meidän täytyy oppia tuntemaan itseemme. Ja kuinka nöyriä meidän täytyy olla ja kuinka selvästi meidän tulee viimeiseen asti nähdä, mitä itsekästä ja pois heitettävää meissä on. Meidän ei pidä näytellä millään tavalla itsellemme ja itseemme edessä. Meidän täytyy oppia tuntemaan itseemme ja tunnustaa selvästi omat vikamme.

Koko elämä on meidän hengellemme koulua ja vain siksi elämä on kiusausta. Henkemme käy koulua vahvistuakseen ja tullakseen tietoiseksi omasta tehtävästään. Olemme me luonnostaan kuinka hyviä ja puhtaita tahansa, jäisimme heikoksi, ellei hyvyttä ja puhtautta meissä pantaisi koetukselle, sillä kiusauksen tullessa kuona palaa, mutta kulta pysyy. Sen vuoksi meidän ei tulisikaan rukoilla, ettei meitä johdatettaisi kiusaukseen. Päinvastoin meidän pitäisi rukoilla:

*”heitä aina kiusauksia tiellemme,
että vahvistuisimme, ja tulisi näkyviin se, mikä meissä on kultaa”.*

Jouluihme

Taas saapuu jouluku, kristikunnan suuri juhla, jolloin kristikunta aivan kuin lähestyy hengessään hetkeksi sitä vaipahtajaa, sitä Mestaria, jonka muistoksi ja kunniaksi se juhlaansa viettää. Jouluna on todella kuin henkinen virtaus kulkisi huminana läpi kristikunnan. Monet, monet tämän tuntevat mielensä ylennyksenä: joilla on silmät nähdä ja korvat kuulla, voivat katseellaan seurata taivaallisten enkelijoukkojen laskeutumista maanpiiriä lähemmäksi ja kuulla heidän autuaallista lauluaan rauhan kunniaksi. Tosin sanoen: eräät deevat, jotka tavallisissa oloissa pysyttelevät älytasolla - "jumalien maassa", - saattavat jouluyönä ja joulun aikaan laskeutua astralitasolle sen ylevän hartaudentunteen takia, mikä kristikunnassa silloin vallitsee ja joka vuosisatojen kuluessa aina samana vuoden aikana on uudistunut. Meidän materialistisina päivinä tämä tunne kyllä monesta on häipynyt - heidän omaksi vahingokseen. Sillä tuommoisena aikana, jolloin on totuttu viivähtämään yhteisessä pyhässä ja samalla iloisessa tunnelmassa, on helpompi kuin muulloin joutua kosketukseen näkymättömän maailman kanssa. Kun taivas laskeutuu meitä lähemmäksi, on meidän helpompi siihen nousta.

Joulu on kaikille suosiollinen aika - kiirekin saa jouluna rauhallisemmän ja ystävällisemmän leiman, - mutta rukoilijalle ja mietiskelijälle se on pyhä hetki. Enkä minä puhu "oikeauskoisena", vaan mystikkona.

Jouluna 1893 kävin ensimmäisen ja toistaiseksi

ainoan kerran Herran ehtoollisella. Olin juuri päässyt ripille ja uskoin vahvasti Kristuksen lunastukseen ja hänen kärsimyksensä ristipuulla. Uskoin, että tämän uskonin piti olla elämäni a ja o ja että silloin olin autuas ja hyvä ja täydellinen. Olin kyllä hieman levoton yhdestä seikasta, siitä nimittäin, että tiesin, etten ollut hyvä, täydellinen ja autuas. Mutta otaksuin sen riippuvan uskonin puutteellisuudesta ja lohdutin itseäni sillä, että kunhan tässä nyt oikein pääsen uskoon kiinni, niin sitten . . .

Urkujen mahtava soitto taukosi, kirkossa kuului vain hiljaisia nyyhkytyksiä. Liikuttuksen vallassa seurasin toisia alttarille. Laskeuduin polvilleni oudon tunnelman valtaamana. Katsettani kohtasi komea alttaritaulu, joka esitti Kristuksen ottamista alas ristipuulta ja josta en koskaan ollut pitänyt, mutta taulu peittyi kuin sumuun enkä siihen huomiotani kiinnittänyt. Papit, jotka ehtoollista jakoivat, sanelivat jotakin ja tarjosivat jotakin - minäkin sain osani, - urut taas hiljaa soivat, mutta minun huomioni oli poissa tästä maailmasta. Silmäni tähtäsivät ylöspäin sitä pilvettä kohti, joka peitti alttaritaulun. Äkkiä pilvi repesikin, se aivan kuin aukeni ja sen lomasta näin - niin, kuinka osaan selittää, mitä näin? "Jeesus Kristus", kuiskasi silloin sydämeeni. Näin ihmisen kasvot, Mestarin kasvot, loistavat, ihanat, jumallaiset, näin myös puolet hänen vartalooan. Ei se ollut näköhäiriö eikä kuva, vaan elävä olento, jonka syvät ja lempeät silmät katsoivat suoraan minuun. Ei hän mitään sanonut, hän katseli vain. Mutta hänen katseessaan oli

semmoinen voima, että minä, joka olin aivan kuin kadottanut itseni tunnelman valtaan, aloin toipua ja tulla yhä tietoisemmaksi ja tietoisemmaksi itsestäni - vaikken vanhasta, vaan jostakin uudesta itsestä. Suomukset putosivat silmiltäni. Mestarin katseessa oli niin läpitunkeva tieto, että minäkin aloin nähdä totuuden. Ja hänen majesteettinsa oli niin ylivuotava, että minäkin sain siitä osan.

Minkä totuuden sitten näin? Näin ja tunsin ja tiesin, että uskonto ei ollut siinä, että uskoin olevani pelastettu ja täydellinen, vaan siinä, että todenteolla pyrin täydellisyyttä kohti. Kuinka selittäisin? Minun ei tullut uskoa, että olin hyvä, vaan minun piti todella olla hyvä. Koko elämä oli siinä. Se oli elämän tärkein kysymys. "Tästä lähtien minä olen hyvä, voitatan itseni, en pahastu, en suutu, en hermostu. Olen aina iloinen ja palvelevainen ja auttavai-

nen." Näin sillä hetkellä tiesin, että elämä oli ja että sen piti olla.

Kun sitten nousin ja läksin kotiin, tuntui aivan kuin olisin kantanut Kristuksen kuvan sydämessäni. Tiesin, kuka hän oli. Pidin häntä tietysti jumalana, mutta tiesin, että hän oli täydellinen ja hyvä ja että hän sanoi minulle: "seuraa minua ja ole sinäkin täydellinen, niin kuin taivaallinen isäsi on täydellinen." Kaikki teologiset kysymykset olivat minulle tietysti vielä hämäriä, mutta uskonnon käytöllinen puoli oli tullut ratkaistuksi. Minulle personalisesti ei ollut muu tarpeen kuin seurata Mestarin jälkiä. Kun sen tein, oli kaikki hyvin. En tarvinnut mistään olla levoton enkä epätietoinen...

Tuo joulukuun 1893 oli käännekohta elämässäni. Jo tammikuussa 1894 sain käsiini teosofisen kirjan. Sen perästä olen joka joulukuun muistellut varhaisen nuoruuteni kokemusta ja kiitolisena ja iloisena ajatellut, että ilman sitä en varmaan heti olisi älynnyt omaksua teosofian sanomaa.

Toimittajalta,
Joulukuun 1910

Sananen psyykkisyydestä ja henkisestä elämästä

Ikävä ja valitettava tosiasia on, että teosofisissa piireissä usein pidetään psyykkisiä kykyjä — todellisia tai luuloteltuja henkisyyden mittapuuna. Mistä se johtuu? Siitä, että on olemassa ihmisiä, jotka uskovat astuneensa kaidalle tielle eivätkä kuitenkaan tiedä, mihin heidän pitäisi pyrkiä. He luulevat, että henkinen elämä ja psyykkisten kykyjen omaaminen on sama asia.

Asioiden näin ollen he tahtovat saada koulutusta näiden kykyjen saavuttamiseksi. Jos he joskus entisissä elämässään ovat harjoittaneet sitä, voivat he kyllä tulla — taikka ainakin uskovat tulleensa — selvänäköisiksi ja selväkuuloisiksi. He uskovat voivansa seurustella kuolleitten kanssa ja liikkua tunne- eli astraaliruumiissaan. He kertovat nähneensä ihmeellisiä unia, joissa he ovat tavanneet kaikenlaisia ja kaikenvärisiä veljeskuntia, "mestareita", joita he kuvittelevat Valkoisen veljeskunnan mestareiksi. Heillä on omasta mielestään mitä ihmeellisimpiä kokemuksia, he saavat "vihkimyksiä", vieläpä he johtavat unimaailmassa koko ihmiskunnan poliittisia asioita ja ratkaisevat maailman kohtalot. He luulevat olevansa kovin tärkeitä ja suurenmoisia ihmisiä.

Heidän kykynsä ovat kuviteltuja tai ainakin suureksi osaksi liioiteltuja, joten he eivät pääse pahasti sekoittamaan omia ja toisten kohtaloita. He ovat eksyneet lumotussa metsässä. He juoksevat nurmikolta toiselle ja poimivat kukkia lainkaan huomaamatta, että

ne ovat tuoksuttomia ja että niiden alla piileskelee käärmeitä. Sillä mitä on niin sanottu astraalimaailma? Se on harhan maailma, joka on täynnä kaikenlaisia veljeskuntia ja "mestareita", jotka kalastavat verkkoihinsa sellaisia haihattelijoita.

Mutta psyykkisten ilmiöiden maailmassa tehdään paljon vakavampia ja surullisempiaakin erehdyksiä. Onhan olemassa kokonaisia koulukuntia, jotka opettavat vieläpä usein maksusta jokapäiväisille itsekkäille ihmisille, kuinka he pysähdyttämällä omat sukupuoliset voimansa voivat saavuttaa noita kykyjä käyttääkseen näitä sitten kanssaihmistensä kustannuksella omaksi edukseen. Seuraukset ovat mitä surkuteltavimmat: sen sijaan että he tulisivat tietäjiksi, heistä tulee "värillisiä" maagikkoja tai noitia, toisin sanoen paholaisia ihmisten hahmossa, joista Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, se on varas ja rosvo." He saavat kärsiä tekojensa seurauksia monissa elämässä, vieläpä senkin jälkeen kun tekevät kääntömyksen ja todella tahtoisivat astua sille tielle, joka vie Kristuksen luo.

Onneksi on olemassa todellisia totuudenetsijöitä, jotka kaipaavat totuutta, vanhurskautta, taivasten valtakuntaa. Astuessaan kaidalle tielle he tietävät, mihin heidän on pyrittävä. Jos he kuuluvat "isiemme uskoon", so. ovat vanhan liiton ihmisiä, silloin he kulkevat vanhan liiton tietä. Tämän tien kulkija on

täynnä sammumatonta totuuden kaipuuta. Koko ulkonainen jokapäiväinen elämä kaikkine puuhineen tuntuu hänestä tyhjältä. Hän näkee, että maailma on täynnä surua, murhetta ja epätäydellisyyttä. Samalla hän havaitsee aivan selvästi, että tämän kaiken syynä on ihmisten tietämättömyys. Sellainen elämä ei millään voisi tyydyttää häntä. Hänestä tuntuu miltei tukehduttavalta, jos hänen olisi pitänyt elää sellaista elämää. Ei! Hän tahtoo ponnistaa eteenpäin, sillä hän tietää, että on olemassa ihmisiä, jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden ja muodostaneet viisaitten veljeskunnan. Nämä viisauden mestarit ovat niin hengen läpitunkemia, että he näyttävät melkein jumalalta jokapäiväisten ihmisten rinnalla. Heidän luokseen hän tahtoo suunnata kulkunsa. Hän tahtoo tulla vapaaksi näyttääkseen toisille tien vapauteen tästä murheiden laaksosta, tästä varjojen maailmasta.

Jos pyrkijä eli muinaisina aikoina, hän meni johonkin temppeliin, jossa viisauden valo loisti kirkkaana ja jossa oli tosi pappeja. Heiltä hän sai apua pyrkimyksissään, ja hän jäi temppeliin siksi kunnes oli saavuttanut vihkimyksen. Jos hänen pyrkimyksensä on vakava, niin hänet huomataan näkymättömän maailman taholta, ja hänet ohjataan jonkun täällä fyysisessä maailmassa ja fyysisessä ruumiissa olevan tietäjän tai mestarin luo, joka ottaa hänet oppilaakseen. Sellainen opettaja ellei hän ole itse mestari — on itsensä voittanut ihminen, adeptitietäjä, joka

on tietenkin itsetietoisessa kosketuksessa Valkoisen veljeskunnan kanssa, minkä lisäksi hänellä on mestarin lupa ottaa oppilaita, sillä hänen tehtävänsä on vakava ja vastuunalainen. Oppilas asuu opettajan luona, joka ottaa hänet omaan ilmapiiriinsä. Opettaja tuntee oppilaansa mahdollisuudet, usein hänen menneisyytensäkin, yleensä koko hänen olemuksensa. Nämä kaksi kuuluvat sen jälkeen niin läheisesti yhteen, että on tapana sanoa maallisen avioliiton olevan tällaiseen suhteeseen verrattuna vain heikkoa heijastusta.

Koska tällä tiellä vihkimys eli kosmillisen Kristuksen tapaaminen tapahtuu fyysisen ruumiin ulkopuolella näkymättömässä maailmassa, opettajan on ensin harjoitettava oppilaansa muistia. Joka ilta ennen maata menoa oppilas saa käskyn muistaa erilaisia asioita, jotka opettaja panee hänet kokemaan

näkymättömässä maailmassa. Joka aamu on oppilaan herättyään annettava tarkka selostus siitä, mitä hän on yöllä kokenut, opettajan samanaikaisesti selittäessä, mitkä asiat hän muistaa oikein, missä hän on erehtynyt. Samalla opettaja näkee, missä suhteessa hänen oppilaansa on voittanut omat heikko-utensa ja missä suhteessa hän on mennyt harhaan. Näinä vuosina oppilas tutkii opettajansa johdolla näkymättömää maailmaa ja sen erilaisia tiloja. Hänet lähetetään myös tuonelaan, missä hän saa nähdä välähdyksiä kuolemanjälkeisestä elämästä. Usein opettaja panee hänet lukemaan hänen menneitä aikakirjojaan selittääkseen oppilaalle tärkeitä

Oppilaan on voitettava pelon ja kauhun tunteet, hänen on saavutettava rautainen tahto ja alistettava sen alle alempi luontonsa, jotta hän kohdatessaan kiusauksia voisi rauhallisesti sanoa: "Väisty tieltäni, sinut minä olen voittanut."

elämänprobleemoita. Ankarassa koulussa hänestä tulee ankara ihminen, ja hän vaatii täydellisyyttä itseltään ja toisilta. Mutta katsellessaan tätä maailmaa hän tuntee suurta sääliä pimeydessä ja tietämättömyydessä vaeltavia ihmisiä kohtaan.

Kun vihkimyksen hetki tulee, hänen on oltava fyysisen ruumiinsa ulkopuolella neljä vuorokautta, kohdattava näkymättömässä maailmassa omat ruumistuneet intonsa ja inhonsa ja voitettava ne. Jos hänessä on heikkouksia, hän voi jäädä näkymättömään maailmaan, ja silloin hänen fyysinen ruumiinsa kuolee. Muussa tapauksessa hän laskeutuu tuonelaan auttaakseen pimeydessä olevia vainajia, ja lopulta hän nousee Kristuksen valoon itsekin muuttuakseen valoksi. Hän näkee kosmillisen Salaisuuden, joka on kaiken takana; hän on päässyt asioiden ytimeen. Hän tapaa näkymättömässä maailmassa oman opettajansa ja muita veljiä. Hän on nyt yksi heistä ja hän tulee salaisen veljeskunnan jäseneksi. Tästä lähtien hän ei enää kuulu itselleen, vaan mestareille ja veljeskunnalle, nyt ja ikuisesti.

Ne ihmiset taas, joiden esikuvana on Jeesus Kristus, kulkevat hänen viitoittamaansa uuden liiton tietä. Sellaisen etsijän sielu on aluksi täynnä ristiriitoja, ja hänen pyrkimyksensä syyt ovat sisäistä laatua. Katsellessaan tätä maailmaa hän näkee, kuinka kaikki on kaunista ja kuinka kaikki voisi olla myös onnellista, mutta hän näkee samalla, että ihmiset eivät ole onnellisia. He tekevät leipätyötään kaiket päivät ja kuvittelevat vapaahetkinään.

Kuitenkin jokainen heistä tietää sydämensä syvyydessä, etteivät he ole onnellisia, ja he toivovat kukin jotakin, mikä voisi tehdä heidät onnellisiksi. Silloin etsijä sanoo Elämälle: "Mitä varten olen tänne syntynyt? Tahdon tietää elämäni tarkoituksen ja päämäärän, tahdon tietää, mikä on Jumala ja Hänen tahtonsa minuun itseeni nähden." Hän alkaa tutkia evankeliumeja, ja sieltä hän löytää lauseen, joka tulee hänen elämänsä ohjeeksi: Evankeliumeista hän löytää Jeesuksen vuori-saarnan käskyineen ja autuudenjulistuksineen.

Hän yrittää elää niiden mukaan sellaisena epätäydellisenä ihmisenä kuin on. Mutta pian hänestä tuntuu, että hän tulee vain huonommaksi päivä päivältä, ja kun hän on henkisen vararikon partaalla suuressa ahdingossa, silloin tulee valo.

Täydellisessä päivätajunnassaan hän kokee kosmillisen Kristuksen, Isän. Siinä tajunnassa hän näkee kuvan täydellisyyden ihanteesta. Hän näkee Elämän kasvoista kasvoihin, ja hänestä tuntuu, ettei hän koskaan ole ollut niin lähellä täydellisyyttä kuin nyt. Hän tuntee olonsa turvalliseksi, eikä hän enää ole yksin, sillä tästä lähtien Isä itse on hänen oppaansa. Samalla hän näkee yhden tärkeän totuuden: Elämä antaa aurinkonsa paistaa pahoille niin kuin vanhurskaillekin. Hän näkee Elämän lain, joka vallitsee maailmassa, ja se on rakkaus — Elämä on rakkautta. Elämä tahtoo kaikki onnellisiksi. Kaikki kärsimys, mikä on maan päällä, on ihmisten tietämättömyyden aiheuttamaa. Uudet voimat syntyvät etsijässä. Hänestä tuntuu, että vasta nyt hän osaa

jonkin verran elää vuorisaarnan elämää, vasta nythän on päässyt tien alkupäähän.

Hän näkee selvästi tien, jota hänen on kuljetava: hän tahtoo kulkea Jeesuksen Kristuksen jäljissä. Hänestä tuntuu, että Jeesus Kristus tulee hänen ystäväkseen ja että Hänen opetuksensa ja käskynsä, joita etsijä ennen on yrittänyt ulkonaisesti täyttää, alkavat elää hänen sydämessään. Hänestä tulee elämäntaiteilija.

Koko hänen elämänsä on lakkaamatonta miehistiskelyä, koska ei mikään enää voi erottaa häntä tiestä eikä Elämästä. Se on osa häntä itseään. Siitä huolimatta hänestä tulee vapaa, luonnollinen ja inhimillinen ihminen, hän tahtoo tulla ystäväksi

kaikkien kanssa, hän tahtoo tietää, mitä liikkuu ihmisten sydämissä ja miksi he tekevät niin taikka näin. Hän näkee, että kaikissa ihmisissä on osa samaa jumalallista Elämää kuin hänessä itsessäänkin. Hän ei enää pidä kirjaa heidän synneistään ja himoistaan, sillä niihin hän ei usko. Hän näkee vain sen, mikä erottaa ihmiset Elämästä, ja hän tietää, että kerran, kun he saavat nähdä totuuden, hekin osaavat elää samanlaista elämää kuin hän itse.

Psyykkiset kyvyt sinänsä eivät kiinnosta häntä, mutta hän tietää, että ne tulevat hänen osakseen taivasten valtakunnan lahjoina, kun hän pukeutuneena häävaatteisiin astuu Herran iloon. Hänen unielämänsä voi tulla vilkkaaksi. Hän voi nähdä kaikenlaisia ihmeellisiä unia ja tavata merkillisiä ihmisiä, mutta hän

ei pidä niitä erikoisen tärkeinä, koska hän tietää vallan hyvin, ettei hän voi niitä millään tavalla tarkistaa. Ne ovat hänelle vain kuin tulevaisuudenlupauksia. Mutta kerran tulee totuudenetsijän elämässä sellainen aika, että hänet täyttää sammumaton tiedon kaipuu. Innoituksen hetkinä hän aavistaa asioita, hän on melkein varma, että niiden pitäisi olla juuri niin. Mutta rehellisenä ihmisenä hän tahtoo

itse tietää ne voidakseen varmuudella puhua niistä toisille. Hän rukoilee Elämää, että hän voisi saada omakohtaista tietoa niistä, voidakseen paremmin palvella kanssaihmissään. Silloin voi tapahtua, että otollisella hetkellä hän tapaa Jeesuksen Kristuksen kaikessa loistossaan. Tästä lähtien hänestä tulee

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi. Sen jälkeen hän näkymättömässä maailmassa itsetietoisesti tapaa muitakin mestareita ja veljeskunnan jäseniä.

Hänen valonsa alkaa loistaa pimeydessä. Ihmisissä herää luottamus häneen. He tahtovat tulla hänen oppilaikseen, ja niin hänestä tulee taakkojen kantaja. Muutamat oppilaista seuraavat häntä kirkastuksen vuorelle, mistä alkaa hänen oma kulkunsa Golgatalle — kuolemaan ja ylösnousemukseen.

Ruusu-Risti — 1943

Mielen hiljaisuudessa

Jälleen kerran lepäsin sielun hiljaisuudessa katsellen mitä ”mieleni tekevi aivoni ajattelevi”. Mieli sinällään on syvä mysteeri, josta ei kun yrittää katsella syvälle pääse lopulliseen selvyyteen. Jonkinlaisen kuvan siitä voi saada niissä rajoissa missä minun mieleni liikkuu suuremmassa mielessä. Tietysti olisi ensi ratkaistava ja päästävä selvyyteen siitä kuka minä olen? Asia josta on paljonkin kirjoitettu, joten en nyt tässä lyhyessä artikkelissa mene siihen. Jos pysytään aurinkokunnan rajoissa, mieli on aurinkologoksen ulkoinen ilmentymä, johon hän (logos) tai ne (logosjoukko) luovat täsmällisen asteittain kehittyvän, (jos liikutaan ajas- ja tilassa), muodon kehittyvien monadien kouluksi.

Kuten tiedetään alussa nämä monadien yritykset ilmentää itseään muodossa, ovat hyvin heikkoja ja haparoivia. Ts. Monadien ilmentymät täällä fyysisellä tasolla ovat tuon mielen tai tsittan moninaisten kuvien, siinä ilmenevien loputtomien mahdollisuuksien heiteltävissä, vietävissä. Kunnes vähitellen mielen koulussa monadin kyky ilmentää ja luoda jotain tietoista itse valittua muotoa, noista

mielen rajattomien mahdollisuuksien kuvista, alkaa saada sijaa sen kehityksessä.

”Hänessä me elämme, olemme ja liikumme”. Sinällään henkemme eli monadimme on samaa Jumalaista alkuperää kuin tuo logoskin, kuin koko universumin henki. Mutta kysymys onkin kuinka tuo Jumalainen henki oppii ilmentämään itseään itsetietoisesti muodossa.

Kaikki me olemme soluja tuon suuren aurinkologoksen ruumiissa, hänen persoonallisessa ilmentyksessään, hänen mielessään.

Ilmentää Jumalaa, henkeä materiassa. Työstää tuota mieltä samanlaiseksi kuin ns. suuri Jumalainen suunnitelma on. Logos on asettanut tietyn päämäärän tälle manvantralle, kehityskaudelle johon meidän on ihmisinä mukauduttava vapaaehtoisesti tai kantapään kautta oppien, ihmistä koskien on tarkoitus saavuttaa viides eli Mes-tari vihkimys koko tässä maapallon seitsenkertaisessa ketjussa, nythän on maapallon neljäs ketju meneillään.

Silloin on kysymyksessä tuo usein todettu sanonta:

”tapahtukoon sinun tahtosi ei minun”. Missä on siis vapaa tahto? Voimmeko silloin todeta, että mielelläni minä rakastan? Rakkauden tuntemuksen voi tietysti paikantaa sydämeen,

Oikeastaan meidän olisi ensi selvítettävä tuo kysymys kuka minä olen? Ennen kuin voimme nähdä mikä todellinen sisin tahtomme on.

mutta sekin laajemmin nähtynä on osa mieltä. Miten muuten rakkaus ilmenee kuin mielen kautta muodoissa, onko sellaista muotoa mielessä jota ei voisi muuttaa puhtaaksi, kirkaaksi, rakastavaksi? Missä on paha, kun voi miellään rakentaa kaiken Jumalaisen suunnitelman mukaiseksi vieläpä vapaaehtoisesti? Kuten myös tahtona rakentaa täydellinen muoto monadin ilmennykselle.

Tosin yleensä eri ihmisillä painottuu jokin puoli enemmän näistä jossakin inkarnaatioissaan. Mutta kun ajattelee inhimillistä täydellisyyttä, ne ilmenevät tasapainoisesti ihmisen elämässä. On tietysti olemassa eroavaisuuksia jo monadien tasolla, viitataan tässä seitsemään säteeseen monadien ilmennyksenä. Kristus siis voi olla värittänyt johonkin näistä säteistä. Tosin puhutaan kolmesta pääsäteestä, neljän sivusäteen voidaan katsoa kuuluvan kolmanteen säteeseen. Asia ei ole aivan näin yksinkertainen, vaan paljon moninaisempi jossa pitäisi ottaa kokonaisuuden tekijät enemmän huomioon, enkä ole kovin syvällisesti perehtynyt asiaan.

Totean vain että elämän ilmennys muodoissa on moninainen, ja vaatii okkultista tietoa ja

kykyä tutkia sitä syvemmin. Tottakai me miellämme pelkistämme asiat hengen ykseyteen ja siten unohdamme hengen moninaisen ilmennyksen muodoissa, jonka tutkimiseen on

Ei kai rakkautta voi rajoittaa vain rakkauden tuntemiseen, se voi ilmetä myös älykkäänä toimintana kokonaisuuden hyväksi.

meidän ensin koulutettava tuo meidän kaksinainen manasprinsiippimme. Usein viitataan siihen että ihmisen kehitys Viidenteen eli Mestari-vihkimykseen on kaksinaisen

manasprinsiipin kehitystä. Vasta viidennen vihkimyksen jälkeen aukeaa mahdollisuus

buddhisen tietoisuuden kehittymiselle. Tottakai voimme sitä ennen jo kokea mielessämme buddhisia virtauksia, korkeita-kin.

Rakennammeko rauhan ja hiljaisuuden mieleemme, vai annammeko sen olla ryöväreiden ja rahanvaihtajien temmellyskenttä.

Mikä on näkökulmamme maailmaan, mieleen? Voimme

päittää vapaaehtoisesti rakennammeko mieleen järjestyksen, vai annammeko sen olla kaaoksen tilassa (kaikkien alkeisvoimien heiteltävissä, kuten Paavali toteaa), joka heittelee meitä sinne tänne.

Erikoisesti Joulun aikaan voimme vaipua mielen ja sielun hiljaisuuteen, jolloin on mahdollista jotain uutta syntyä. Tai voimme osallistua perinteiseen joulusirkukseen rahanvaihtajineen.

vvv

Ruusu-Ristin Helsingin yleisöesitelmät kevät 2015

Klo 12.00 Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

18.1 Jarmo Anttila: Oikea usko

25.1 Jarmo Ikola: Dharma, syvenevä maailmankuva

1.2 Sauli Siekkinen

22.2 Rauno Rinkinen: Henkiseen tietoon

1.3 Marja-Liisa Halmetoja: Henkisestä itsenäisyydestä

8.3 Seppo Aalto: Pistis Sophian esoteeriset opetukset

15.3 Raija Lemström: Fransiskus Assisilainen, täyttynyt esimerkki Jeesuksen tiestä

22.3 Anne Paalo: Paneurytmia kosminen tanssa-totuudenetsijän tienä

29.3 Jukka Sarno: Mitä on paha?

5.4 Keijo Remes: Älä vastusta pahaa

19.4 Jari Jokilehto: Mieli

26.4 Teija Solehmainen: Sri Swami Wiswananda ja
Bhakti Marga-antaumuksen tie

3.5 Rani Arokare: Kohdusta hautaan -terveenä! Ja sen ylitse!!!

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00. Alkaen 26.1, 9.2, 23.2, 9.3, 23.3, 13.4, 27.4 ja 11.5.
Käynti sivuovesta. Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691. Maksuton.

Meditaatio sunnuntaisin klo 10.30. Käynti sivuovesta.
Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773. Maksuton.

Ruusu-Ristin temppeli Siilinjärvi toimintakalenteri kevät 2015

Asematie 12, Siilinjärvi

Keskusteluillat parillisen viikon tiistaina klo 18.00 – 19.30

Keväällä käymme keskustelua Pekka Ervastian kirjan
”Salatiedettä omin päin” pohjalta, yksi luku kerrallaan.

Keskusteluiltojen päivämäärät:

20.01.	03.03.	14.04.
03.02.	17.03.	28.04.
17.02.	31.03.	

Lisätietoja: Paula Monto puh.040 590 4918 tai
Saara Lintera puh. 041 451 0591

Luennot sunnuntaisin klo 12.00

11.1 Valon voima, Aija Tuukkala

8.2. Näkymättömästä näkyvään, Jarmo Ikola

8.3. Pahan ongelma, Mauri Lehtovirta

29.3 Kohdusta hautaan- vieläpä terveenä,
Rani Arokare, Markus Salokas

12.4. Paneurytmia, Anne Paalo

10.5. Uudistuminen, Matti Koskinen

Lisätietoja: Anita Johansson puh. 041 495 2044

Ruusu-Risti-ryhmä Tampere

klo 13.00 Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

Yleisöluennot keväällä 2015

25.1. Uudistuminen, Matti Koskinen

22.2. Oikea usko, Jarmo Anttila

23.3. Yli aistinen leipä, Rauno Rinkinen

26.4. Kuka on Fransiskus Assisilainen, Raija Lemström

TEEMAILLAT

Keskiviikkoisin klo 17.00

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

21.1 Δ 18.2 Δ 18.3 Δ 22.4

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI768000191068834	TILISIIRTO GIRERING	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
Maksaja Betalar			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förf.dag	EUR 25,00 €

Ruusu-Ristin Temppeli Jyväskylä

Aittokalliontie 3, bussit 1,2,3 (pysäkki Halssilan koulu)

Sunnuntai esitelmät kevätkaudella 2015 klo 13

Esitelmät ja kurssit keväällä 2015

18.1 "Sanan magia - laulun taika", Marko Manninen

15.2 "Ole oma uskontosi", Ari Salminen

1.3 Kalevalaisesta musiikista puhuu Kalevalan päivän kunniaksi,
säveltäjä Ilpo Saastamoinen

26. 4 Minuuden mysteeri, Jari Jokilehto

Vapaa pääsy, Esitelmän jälkeen keskustelua kahvikupin ääressä

LUKUPIIRI joka toinen ke alkaen 14.1, klo 18.00.

Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio

JOOGA joka ke alkaen 14 tammikuuta klo 16.10. ohjaa jooganopettaja

Liilia Siiberg, oma matto mukaan, 3 € per kerta

Kysymykset Liilia Siiberg 050-9111377, llsbrg8@gmail.com

Ruusu-Risti-ryhmä Porvoo

Keskiviikkoisin klo 18.00

Lisitzinin Taidemuseo, Sibeliuksen bulevardi 15 06100 Porvoo.

Yleisöluennot keväällä 2015

21.1. Mauri lehtovirta: Viisi askelmaa valoon

4.2. Ritva Koljonen: Jeesus Kristuksen seuraamista teoin

18.2. J.A.: Opintopiiri

4.3. Aija Tuukkala: Valon voima

18.3 Arto Aitta: Luonnon lääkekasvien käytöstä

1.4. Ritva Vuori: Kuoleman rajakokemus Salaisen Opin valossa II

15.4. Esko Keitaanranta: Ajankohtainen aihe

Lisätietoja: Jorma A. Aunela 019-582111, 040-9692096

jorma.a.aunela@gmail.com

(Yleisöesitelmää pidetään mahdollisuuksien mukaan).

Opintopiiri kokoontuu parillisen viikon keskiviikkona kello 18.00
(ei joulua ja kesätauolla).

Lisätietoja: Esko Keitaanranta puh. 0504533691.

Keväällä opintopiirissä opiskellaan etsijäin piirin monistesarjaa.

*Laskevan auringon valo
kylmä punakeltainen pysäyttävä kajo
ja seitinohut kuura.*

*Ruohikon ja teiden mauste;
kuin tasaiseksi varistettu
jäättävä sokeripeite.*

*Mutta kohta valahtaa pimeän viitta
Talvipäivän seisauksen vääjäämätön muistutus:
Tämän pimeämpää ei tule.*

*Ja se on jo alkanut.
Pimeän sisällä.
Huomaamatta.
Oikean joulun helisevä kirkas
ja enkelten kaukainen laulu
sanaton puhdas viesti,
jossa on kaikkien aikojen,
kaikkien joulujen taika.*

*Sinäkin haluaisit sitä kaiuttaa
Se on outo ja tuttu ja vanha
menneitten vuosituhansien ajaton sävel.
Kristallipallo ja yö, tähdet ja salattu voima,
joka kantaa ja nostaa
kyynelet silmiin.
ja rauhan - oikean joulun tyyneyden.
Miksi se aina häipyy se levollisuus?
vai minäkö häivyn?
Tullakseni jälleen, kerta toisensa jälkeen
ja aina polvistun sitä odottamaan.*

Mauri Lehtovirta

Aine, energia, ihminen ja uskonto

Aine

Tutkiessamme ainetta ja ympäristöämme atomien sisään tai avaruuteen ulospäin, kohtaamme samanlaisen näkymän. Molemmista suunnista niin kaukoputken kuin mikroskoopinkin kuvassa löytyy tyhjää avaruutta. Sitä viimeistä kiinteän aineen kiteytymää ei ole olemassa, vaan löydämme energian eriasteisia tiivistymiä, negatiivisia ja positiivisia voimakenttiä, joilla on eri taajuuksia ja aallonpituuksia.

Avaruusfysiikkojen mukaan yli 95% avaruuden massasta on ”pimeää energiaa” ja ”pimeää massaa”, toisin sanoen kehomme fyysisille aisteille näkymättömiä maailmoja. Suurin osa näistä energioista on meille vielä tuntemattomilla värähtelytasoilla. Niitä voidaan mitata jossain määrin erilaisilla mittareilla, mutta näkyvä maailma on vain pieni osa koko säteilyspektristä.

Energian ja aineen negatiivisten ja positiivisten varausten summa on nolla. Tässä fysiikan tutkimus lähentyy uskonnon ilmoitusta, että maailma on syntynyt tyhjästä. Paikallaan olevasta tilasta on siirrytty laajenevaan ja kehittyvään tilaan. Uskonnon mukaan Minä Olen Se Miksi Tulen.

Fysiikasta tiedämme, että energia on häviämätöntä. Energia muuttaa värähtelyn hidastuessa ja pidentyessä ilmentymismuotoaan siten, että valoenergia, josta kaikki havaitsemamme on saanut alkunsa, ilmenee paitsi

valona ja väreinä, sitten äänenä ja kaasuna, nesteenä ja lopulta aistiemme havaitsemisrajoissa kiinteänä aineena. Aineen eri olomuodot ovat toisin sanoen energian eripituisten värähtelyjen olomuotoja.

Nämä energian olomuodot ovat samat neljä peruselementtiä, joista maa-ilma jo perimätiedon mukaisesti muodostuu, sillä ääni kuuluu ilman elementtiin. Nämä peruselementit tuli, ilma, vesi ja maa havaitaan sekä erikseen että kaikessa elollisessa sisäkkäin.

Valon spektrin seitsemän väriä, punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen, indigo ja violetti kertautuvat ääniaaltojen oktaavien seitsemässä sävelessä ja alkuaineiden jaksollisuutena. Näiden energiavärähtelyjen yhdistelmät ja niiden eri laadut koemme peruselementtejä vastaavilla kehomme ja tietoisuutemme tasoilla.

Valon ja aineen välisestä vastaavuussuhteesta voisimme myös päätellä, minkälaiset materiaalit, ruoka ja lääkkeet parhaiten sopivat kehollemme ja mielellemme, ympärillemme ja luonnon kiertokulkuun takaisin palauttaviksi.

Aine on jatkuvassa muodonmuutostilassa aika-avaruusjatkumossa. Mikään aineellinen, eikä siihen liittyvä käsitteellinen ilmaisu ole pysyvää. Materia muuttaa muotoaan siihen eri puolilta tulevan jatkuvan energiavirran myötä, samoin käsitteet muuttuvat kulttuurin ja näkökantojen kehittyessä päälaelleen.

Tiedon merkitys muuttuu luuloksi, jos se on sitoutunut vain aineen tasolle.

Uskonto

Kaikki maailmanuskonnot ovat ilmoitususkontoja, joiden tarkoitus on auttaa ihmistä luovimaan tässä maapalloksi (Urantia) nimitämässämme avaruusaluksessa. Länsimaista kulttuuria lähinnä oleva ilmoitus, tai ainakin niistä tunnetuin on Raamattu, joka kertoo tunnetasolla näistä ikuisista totuuksista.

Raamatussa kerrotaan, että maailma on perustettu neljän ”kulmakiven”, eli peruselementin varaan. Jumala loi maailman seitsemässä päivässä, ja jokaisen päivän jälkeen hän asettui levolle, paitsi viimeisenä päivänä. Luomistyö jatkuu edelleen. Luomiskertomuksen ymmärtämisessä voisi auttaa, jos ymmärrämme tuon ”päivä”-sanan voivan tarkoittaa valkeutta, sen kirkkausastetta ja värähtelytaajuutta, ehkäpä vielä etäisyysastetta Jumalasta. Siten voidaan sanoa, että paratiisi, tuo Jumalan asuinsija, sijaitsee maantasolta ajatellen seitsemännessä taivaassa.

Vedenpaisumuskertomuksen loppupuolessa meille kerrotaan, että Jumala laittoi sateenkaaren Itsensä ja ihmisen, taivaan ja maan välisen liiton merkiksi. Nykyihmisille asia voidaan jo ilmaista järkeen käyvästi tuon luovan alkuenergiavirran ja ihmismielen suhteen kautta.

Valon spektrin värien eri laadut ja ominaisuudet

meidän on saatava omiksi ominaisuuksiksemme kehon, mielen ja hengen tasoilla. Tämän ymmärtäminen ja täytäntöönpano vaatii jatkuvaa omakohtaista ponnistelua. Pelottomuus, kohtuullisuus, tarmokkuus, myötätunto, järkevyyt, luovuus ja ymmärrys kaiken yhteydestä ja siitä aiheutuvista syy- ja seuraussuhteista ovat nuo mielen ominaisuudet, joita meissä koitetaan herättää. Nämä ovat ne seitsemän askelmaa tai porttia, jotka meidän on kuljettava ja avattava.

Tuo alkuenergiasketri on saman Pyhän kolminaisuuden ilmentymä, jonka tapaamme kaikissa asiasta perillä olevissa uskonnoissa. Ääretön ykseys ilmaisee itseään Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kautta. Isän henki ilmenee Hyvänä Tahtona, Pojan henki Tunteena eli kaiken kattavana Rakkautena, Pyhän Hengen henki Järkenä eli toimeenpanevana Totuuden henkenä. Tämä kolminaisuus ilmentää itseään keltaisen, punaisen ja sinisen säteen kautta. Kaikki muut säteet muodostuvat näiden kolmen yhdistelmästä. Muotomaailmassa vastaavat perusmuodot ovat kolmio, neliö ja ympyrä.

Tehtävämme ihmisenä on yhdistää itsemme tuohon alkuenergiavuohon, eli aktivoida spektrin aallonpituuksia vastaavat energiakeskukset, virranjakajat, toimimaan itsessämme. Meissä toimii yleensä aluksi yksi noista perusvoimista hallitsevana, mutta meidän on viritettävä tietoisien mielemmme avulla tahto, tunne ja järki toimimaan tasapainoisesti itsessämme.

Yksittäisten spektrin värien yhdistelmästä tulee yhdessä valkoinen valo. Jeesuksen ei siten sattumalta kerrota ruokkineen kansanjoukkoa nimenomaan viidellä leivällä ja kahdella kalalla, nämä kun viittaavat juuri näihin aineellisiin ja henkisiin virtapiireihimme. ”Etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan”, kuten meitä hyvästä syystä kannustetaan.

Asian voisi ilmaista myös siten, että elämämme päätarkoitus on yhdistää persoonallinen mielemme tätä mahdollisuutta sisimmässämme odotetaan sieluumme. Näin varmistamme persoonallisen eloonjäämisemme ja rakennamme itsellemme henkiruumiin, ylösnousemuskehon, tuon purren jolla voimme purjehtia kohti uusia ulottuvuuksia. Jotta tähän päästäisiin, on itsekäs, aineelliseen kehoonsa samaistunut ja muista erillisen minäkuvan kehittänyt mielemme saatava muutetuksi. On tehtävä ”parannus”, eli on ajateltava asiat uudelleen.

Tätä valaistumista, tai kristityn uudestisyntymistä, uskonnot koettavat tukea. Jeesuksen opetukset tiivistyvät ajatukseen, että Jumala on rakastava Isä, ja me kaikki ihmiset olemme hänen tasavertaisia henkilapsiaan. Koko uskonto rakentuu tälle yksinkertaiselle perustotuudelle. Tätä ymmärrystä jokaisen ihmisen henkilökohtaisesta yhteydestä Luojaansa ja toisiinsa hienoviritteisten värähtelytasojen kautta koetetaan meissä kehittää. Niinpä mei-

tä opastetaan toimimaan luonnonlakien mukaisesti siten, että tekisimme ihmisille, kuten haluaisimme heidän tekevän meille.

Ihminen

Elävä maailmankaikkeuden alkuenergia, jota Jumalaksi kutsumme, ilmentää luonnossa itseään sujuvana jatkumona kivi- kasvi-, eläin-, ja ihmiskunnan kautta, sekä noihin yhä monimutkaistuviin organismeihin liittyvän kehittyvän tajunnan myötä.

Raamatun aatami ja eeva, mies ja nainen, söivät hedelmän hyvän ja pahantiedon puusta. Tämän kertomuksen voi nähdä symboloivan ihmisen

kehitysvaihetta, jossa hän personoituu laumahengen ohjauksesta itsestään tietoiseksi toimijaksi. Hän päättää vapaan tahtonsa mukaan valinnoistaan, mutta saa myös sen hedelmänä kokea niitä vastaavat seuraukset.

Mielemme ja minäkuvamme instrumenttina toimii ihmiskehomme, näyttämönä ympäristömme ja sosiaaliset suhteemme. Jumalainen näytelmä, tuo aito tosi-TV, on koko ajan meillä. Ehkäpä vielä huomaamme sen olevan kaikesta huolimatta komedia.

Kuka oikein olemme ja mitä haluamme? Olemmeko pelkästään toisten ajatuksia toistavia automaatteja, auktoriteettien alamaisia, vaihtelevien mielihalujemme orjia, vai kenties vain kemiallisten automaattisten reaktioiden ilmentymiä?

Kokemuksia kerätessään ihminen alkaa ajatella toimintansa mielekkyyttä. Hän huomaa vääjäämättä, että itsekäs ja pelkästään omaa etua ja lyhytaikaisia nautintoja tavoitteleva toiminta tuo yhä enemmän vaikeuksia itselle niin kehon kuin mielenkin tasoilla. Mieli ja järki samaistuvat aineelliseen kehoon, eli rakennamme itse oman Sodomamme ja Gomorramme. Samalla tämänlaatuinen toiminta kuolettaa hengen. (em. lisätty, poistettu viittaus Joonaan, sillä muu tarkoitus)

Aikamme pimeydessä vaellettuamme huomaamme että tietä on vaihdettava, kun aiheutamme itse luonnonlakien mukaisesti näiden mentaalirakennelmiemme romahduksen. Yhteiseksi hyväksi tehty

epäitsekäs toiminta sujuukin sitten helpommin. Tämä ei silti sulje pois omaa kaikinpuolista hyvinvointia, vaikka katumusvaiheessa saattaa siltäkin tuntua.

Ihmiselle herää käsitys siitä mikä on oikein ja väärin, mikä on ”syntiä”. Huomataan että maailmassa on toimivat fysiikan lait ovat myös moraalisia. Synti on siten tietoista toimintaa näitä luonnon hyviä lakeja vastaan. Ajatukset ja teot ovat universaalin energian, tuon kauttamme virtaavan luovan voiman käyttöä. Tällä voiman käytöllä on aina vastaavaikutus, positiivinen tai negatiivinen.

Toisin sanoen aikaansaamamme energiavaus odottaa neutraloimistaan. Tätä maksua ei voi välttää, mutta kuitenkin sen laatua voi muuntaa huomattavasti. Niinpä pyydämme

Isä meidän -rukous oli aiemmin muodossa ”...ja anna meille meidän velkamme anteeksi...”, mikä sisälsi kristinuskoonkin kätkeytyvän ajatuksen, että teoillamme muodostamme itsellemme velkaa, ja velkahan on jotain mikä pitää maksaa takaisin.

”...niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet...”. Tähän emme tosin pysty, ellemmme ole ensin hyväksyneet itseämme kaikilla tasoilla sellaisena kuin olemme, ja antaneet itsellemme omat toilailumme anteeksi. Siksi meitä kehoitetaan ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Tässä on hyvä huomata, että kehotuksessa on yhtäläisyysmerkki, eli ”rakasta itseäsi niin kuin lähimmäistäsi”.

Ristinusko vai Kristuksen uskonto

Uudessa testamentissa Jeesuksen hedelmöityksen kerrotaan tapahtuneen neitseellisesti. Tällä tavalla on haluttu korostaa Jeesuksen jumal-syntyisyyttä aiemmille ihmiskupolville. Joosefin puolelta esitetään silti suora sukulinja

kuningas Daavidista asti, jotta ennustusten kirjain toteutuisi.

Jeesuksen valitsema toimintatapa oli, muista mahdollisuuksista huolimatta, elää maanpäällinen elämänsä mahdollisimman luonnollisesti, kuten esimerkillinen ihminen. Ei ollut mitään syytä muuttaa tätä toimintatapaa syntymänsä suhteen, vaan hän tuli maailmaan perinteisin menetelmin, fyysisenä isänään Joosef. Jeesus oli fyysiseltä keholtaan ja mieleltään ihminen, jolla oli samalla tuo toinen sisempi lyhyemmällä värähtelytasolla toimiva jumalainen olemuspuoli Kristus, joka tuli hallitsevaksi hänen julkisen toimintansa aikana. Jeesus ei silloinkaan halunnut pelästyttää tai vakuuttaa ihmisiä ihmetekojen kautta, vaan avartaa opetuksellaan hengellistä näkemystämme pysyvästi.

Hämmennystä herättää Jeesuksen oikeusmurha, joka nykyisessä kristinuskon opetuksessa on nostettu ehkä tärkeimmäksi tapahtumaksi meidän syntisten kannalta. Ajatellaanhan siinä tapahtuneen syntiemme lunastus Jeesuksen kärsimyksen kautta, ja josta uhrista meille avautuu taivasosuus, kunhan vain uskomme. Miten tämä kärsimyskertomus on liitettävissä Jumalaan, joka on kaikkia lapsiaan rakastava Isä?

Tämä käsitys sijaiskärsijästä juontaa juurensa jo pakanakansoilta, ja oli tuttu varhaisille juutalaisillekin. Ammoin uhrattiin ihmisiä milloin jumalien lepyttämiseksi, tabujen rikkomisten korvaukseksi, sotaonnen tavoittelemiseksi, hyvän sadon saamiseksi ja muutenkin siedettävän elämänmenon turvaamiseksi alati uhkaavien luonnonvoimien ja muiden maallisten ja henkimaailman järjestämien hankaluuksien varalta. Aikaa myöten ihmisten uhraaminen muuttui eläinten uhraamiseksi, sitten muun tavaran tai omaisuuden antamiseksi, mutta pysyi pitkään kaupankäyntinä jumalan kanssa maallisen onnen tuottamiseksi. Näin rukoileminenkin sai alkunsa. Ristiinnaulitusta Jeesuksestakin tuli tämän perinteen myötä eräänlainen kauppatavara.

Ristiinnaulitsemiselle olisi kuitenkin voinut olla vaihtoehto. Juutalaiskansakunnan korkeimman oikeuden, sanhedrinin jäsenistä jotkut uskoivat Jeesuksen opetuksiin, mutta he eivät koskaan saaneet enemmistöä tässä perinteisiin tapoihinsa ja opinkappaleidensa kirjaimen kangistuneessa pääpappien, fariseusten ja saddukeusten neuvostossa. Lopulta tämä kokous oli yksimielinen niin, että se langetti Jeesuksen kuolemantuomion jo ennen tämän oikeudenkäyntiä. Samalla he hylkäsivät tuon

valonkantajan osan, jota heille ja tälle kansakunnalle oli tarjottu, jos he olisivat hyväksyneet Jeesuksen hengelliseksi johtajakseen.

Näin Ihmis-Jeesus, jonka työ oli tullut tehtyä, valitsi kuolintavakseen asioiden luonnollisen kehityksen mukanaan tuoman kohtalon. Hän oli syntynyt maailmaan paikkaan, joka sijaitsi sen aikaisten kauppareittien risteyksessä, ja josta opetukset voisivat levitä parhaalla mahdollisella tavalla. Apostolit, niin miehet kuin naisten ja lasten parissa toimivat naisryhmätkin oli valmennettu. Hän oli käynyt Roomassa ja Aleksandriassa sekä muutamassa muussakin merkittävässä kaupungissa eri yhteyksissä valmistelemassa maaperää ennen julkista toimintavaihettaan ja pian sen jälkeen tapahtuvaa apostolien hajaantumista. Hänen oli aika poistua näkyvältä näyttämöltä, mutta oli myös kohta ilmestyttävä takaisin, jotta ymmärtäisimme että kuolemaa ei ole.

Golgatan mysteerin myötä tapahtui kuitenkin jotain merkittävää. Kristus, tuo kosminen luojahenki, yksi Luoja-pojista, oli laskeutunut aineen värähtelytasolle Jeesus-ihmisenä, jotta meille olisi mahdollisuus tavoittaa tuo uusi tietoisuudentaso, mikä ei ennen tätä liene ollut mahdollista. Kristuksen jätettyä maan fyysisen värähtelytason, aineellisen todellisuuden taajuudelle pystyi virtaamaan uusi energia-vuo, jonka sisäänpäin kääntävälle intuitiolle voimme avautua ja antaa sen johdattaa meitä. Evankeliumit kertovat Jeesuksen nimittäneen tätä lupaamaansa henkeä ”Puolustajaksi”, ”Totuuden hengeksi” ja ”Pyhäksi Hengeksi”.

Luoja tuli hengestä lihaksi, eli puhtaammilta värähtelytasoilta näkyväksi, jotta me ihmisa-

lut voisimme matkata kehityksessämme lihasta hengiksi, toisin sanoen oppia toimimaan ainetta hienoviritteisemmillä energiataasoilla. Aineen tason henkeyttäminen tehtiin tosin koko universumia varten, mutta planeettamme sai oikeuden olla sen tapahtumapaikkana.

Symbolitasolla tuo neitsestä syntyminen toimii siis kuitenkin tässä Kristuksen toisen tulemisen tapauksessa. Syntymäpaikkana tuo ihmismieltä edustava talli on sikäli sopiva, että se tosiaankin oli siivottu majoittumista var-

ten, ja eläimet, jotka edustavat tässä animaalisia viettejämme, oli viety ulos. Puhtaaseen mieleen, tai ainakin auttavasti siivottuun, on mahdollista syntyä tuo uutta näkemystä edustava lapsi, Kristustietoisuus, tietoisuus taivaan ja maan, valon ja aineen välisestä liitosta.

Luomiskertomuksen mukaan Jumala loi ihmisen, niin miehen kuin naisenkin omaksi kuvakseen. Olisiko tuo jo alun perin hyvin läheinen suhde kehitettävissä, ja mihin asti?

Vuodet lentävät (Godi letjat)
Jevgeni Dolmatovski - Matti Rossi- Mauri Lehtovirta

*Näin elämme vartomatta hiljaisuutta
luottaen nuoruuteen kuin ennenkin.
Ja sisin niin kuin aina hehkuu tulta,
jonka ystävyys toi näihin sydämiin.
Ja vuodet lentävät kuin linnut kauas;
me emme ehdi jäädä niitä kaipaamaan.*

*On erottu ja jälleen yhteen tultu;
Ilot surut oomme kaikki kokeneet
ja seudut, joista kerran haaveilimme
nyt ovat puiden peittoon kadonneet.
Ja vuodet lentävät kuin linnut kauas;
me emme ehdi jäädä niitä kaipaamaan.*

*Ei tyydytty me vaivattomiin teihin
ei niille lähde meidän lapsetkaan.
Me heidän kanssaan tuuliin vaellamme
vanhenematta enää milloinkaan.
Ja vuodet lentävät kuin linnut kauas;
me emme ehdi jäädä niitä kaipaamaan.*

NORDICUM

FORUM HUMANUM

Ohjelma keväälle 2015

Sunnuntaiesitelmät:

11.01. klo 12	Aija Tuukkala: Valon voima	RR / Siilinjärvi
25.01. klo 15	Katri Sorsa: Elämänkoulun kokeet ja kiusaukset	EO / Kuopio
08.02. klo 12	Jarmo Ikola: Näkymättömästä näkyvään	RR / Siilinjärvi
22.02. klo 15	Antti Savinainen: Henkisen tiedon tie	EO / Kuopio
08.03. klo 12	Mauri Lehtovirta : Sydämen tie ja pahan ongelma	RR / Siilinjärvi
14. - 15.03.	Harmoninen Universumi - tieteen ja uskon liitto - viikonloppusymposium, alustajina mm.: Ensio ja Jani Lakanen, Marko Moilanen, Aila Miettinen Pertti Heinonen, Aarne Pilto ja Pertti Vehreävesa	EO / Kuopio
29.3. klo 12	Rani Arokare, Markus Salokas: Kohdusta hautaan – vieläpä terveenä!	RR / Siilinjärvi
12.04. klo 12	Anne Paalo: Paneurytmia	RR / Siilinjärvi
26.04. klo 15	Tarmo Hakkarainen: Polku sisäiseen harjoitteluun - Keho, hengitys, mieli, tunne ja energia	EO / Kuopio
10.05. klo 12	Matti Koskinen: Uudistuminen	RR / Siilinjärvi

Tiistai-keskusteluillat, klo 18 – 19.30:

Kuopio: ElämänOpisto ry: 13.01 – 10.02 – 07.04 – 05.05

Siilinjärvi: Ruusu-Risti: 20.01 – 03.02 – 17.02 – 03.03 – 17.03 – 31.03 – 14.04 – 28.04

Kokoontumispaikat:

Kuopiossa Kuopion steinerkoulu, Asemakatu 3
Siilinjärvellä Ruusu-Ristin temppeli, Asematie 12

Järjestäjien yhteystiedot / nettisivut:

ElämänOpisto ry: Pj. Pertti Vehreävesa, p. 040 594 6544 ja
siht. Kari Korhonen p. 040 700 4262, www.teoforum.net

Ruusu-Risti, Siilinjärvi: Pj. Anita Johansson p. 041 495 2044,
<http://www.ruusuristi.fi/toiminta>

Teosofinen seura: <http://www.teosofinenseura.fi/> & <http://www.teosofia.net/>

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtauspaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.

Anne Paalo

Ruusumatka Bulgarian Ruusulaaksoon

21. – 28. toukokuuta 2015

Lähde ainutlaatuisella matkalle miljoonien kukkivien ruusujen Ruusulaaksoon. Saat nauttia perinteisestä Ruusu-festivaalista, ottaa osaa ruusujen keruuseen, nähdä ruusuöljyn tislusmenetelmän, valmistaa ruusutuotteita työpajassa, käydä ruusu-instituutissa, jossa jalostetaan ruusuja. Voit ostaa ruusuöljyä ja niistä valmistettuja tuotteita edulliseen hintaan. Maailman laadukkain ruusuöljy saadaan Bulgarian Ruusulaaksosta. EU on äskettäin myöntänyt tuotesuojan Bulgarian ruusuöljylle.

Ruusulaaksoa kutsutaan myös kuninkaiden laaksoksi ja siellä on hieman mystinen tunnelma. Se on muinaista Traakiaa ja siellä on lukuisia kuninkaiden hautoja, Temppeleitä ja muita arkeologisia merkkejä vanhasta korkeakulttuurista. Eräs kohteemme Plovdiv on Euroopan vanhin kaupunki ja sen sijainti idän ja lännen kulttuurien risteyskohdassa on tehnyt siitä elävän museon, jossa kokee kulttuurikerrostumia monilta aikakausilta. Plovdiv on Euroopan kulttuurikaupunki 2019.

Teemme luontoretken Valkoiselle joelle Balkanin upeille vuorille ja käymme Staroselin kylän lähellä muinaisen Traakian pyhimyssä temppelissä ja traakialaisten kuninkaiden hautatemppelissä, joista on löydetty ainutlaatuisia kulta- ja hopea-aarteita.

Bulgariassa on erinomaiset olosuhteet kasvat-
taa viinirypäleitä. Maassa on hienoja viinivil-
toja ja viinikellareita. Traakialaiset palvoivat
Dionysosta – luonnon, taiteen ja viinin ju-

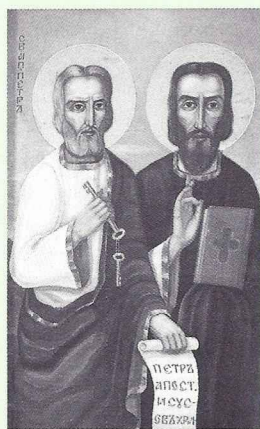
malaa ja Hekate jumalatarta. Traakian valta-
aikaan 2500 vuotta sitten maan viinejä vietiin
eri puolille silloista maailmaa. Vierailemme
Staroselin laatuviinejä valmistavassa viinikel-
larissa, jonka palkittuja viinejä voi ostaa viini-
tilan kaupasta.

Matkan ohjelma

1. päivä Saapuminen Sofiaan, josta suuntaamme kohti Kaloferia ja Cucovatan majataloa Ruusulaaksossa. Illalla kuulemme esitelmän Rosa damascena- ruusun historiasta ja nautimme tervetuliaisateriana perinteistä kotiruokaa Cucovatan puutarhassa. Toinen tuoksuva vanha ruusu on valkoinen Rosa alba. Se on usein kuvattu Neitsyt Mariaa esittävässä maalauksissa.
2. päivä Ruusunkeruuseen ruusuviljelmille. Ympärillä siintävillä vuorilla voi vielä olla lumipeite, mutta laaksoissa ja vuoren rinteillä ruusujen kukkaloisto on kauneimmillaan. Keruun jälkeen pidetään työpaja ruusukosmetiikasta ja valmistamme ruusuhilloa, ruususiirappia ja ruususeppeleen. Käymme ruusu-instituutissa ja tapaamme paikallisia asiantuntijoita. Illallinen nautitaan elävän musiikin kera.
3. päivä Teemme retken Balkan vuoriston upealle Panparks luonnonsuojelualueelle Valkoiselle joelle. Luontopolku on palkittu kansainvälisesti 2005. On elämys kokea kuohuvana vuorten kanjoneissa virtaava joki vesiputouksineen. Vuoristossa on ainutlaatuinen

floora ja fauna kukkineen, perhosineen ja lintuineen. Valkoisen joen laaksossa nautimme pikniklounaan. Vierailemme läheisessä miesluostarissa.

4. päivä Vietämme päivän arkeologian, kulttuurin ja viinin parissa. Vierailemme Plovdivin kaupungissa, jossa näemme perinteistä arkkitehtuuria ja renessanssin aikakautta Bulgariassa. Käymme Traakian pyhällä Temppeillä (löydetty 2000) lähellä Staroselin kylää ja viinikellarissa, jossa voimme maistella ja ostaa huippuviinejä. Viininviljelylle Bulgariassa on ihanteelliset olosuhteet ja Traakian viinit olivat aikoinaan maailmankuuluja. Molemmat oppaat tuntevat hyvin Traakian korkeakulttuuria ja lukuisten uusien arkeologisten löytöjen takia muinaisen Traakian historia on menossa uusiksi. Traakialaisten leipä tehtiin yksijyvävehnästä. Samaa alkuvehnää käytettiin faaraan hovissa Egyptissä ja siitä oli tehty leipä Jeesuksen viimeiselle ehtoolliselle Getsemannen puutarhassa.

5. päivä Osallistumme Ruusu- festivaaleille ja kuulemme huippuryhmien esittämää ainutlaatuista perinteistä musiikkia ja näemme kansantansseja. Voimme myös osallistua horoon millä nimellä tansseja kutsutaan. Iltapäivällä vierailemme ruusutislaamossa ja museossa. Kuulemme kuinka tätä kallisarvoista öljyä käytetään erilaisissa tuotteissa. Käymme myös tislaamossa missä tislataan luomulaatuista ruusuöljyä. Sen yhteydessä on lumovan kaunis ruusupuutarha, köynnösrusukujineen, valkoisine kyyhkyineen ja joessa uivine mustine joutsenineen. Molemmissa paikoissa voimme ostaa ruusutuotteita

ja eteerisiä öljyjä kuten laventelia. Valtavat laventelipellot kukkivat ja tuoksuvat ruusujen jälkeen.

6. päivä Vierailemme UNESCO:n maailmanperintökohteessa traakialaisen kuninkaan ja kuningattaren hautakammiossa Kazanlakissa. Se on kuuluisa ainutlaatuisista seinämaalauksista. Lisäksi käymme Golamo Kozmitska traakialaisen kuninkaan hautatemppelessä, jossa suoritettiin myös orfisia rituaaleja. Lyyralla luomakunnan lumonnut Orfeus oli traakialainen vihitty. Iltapäivällä vierailemme Pyhän Nikolayn idänortodoksikirkossa. Sen lähistöllä on Gorni Dubnikinin kylässä korkealla vuorella Balkanin sodan (1877 - 1878) muistomerkki. Taistelu, missä suomalaiset olivat mukana, ratkaisi sodan ja vapautti bulgarialaiset 500 vuotta kestäneestä Turkin hallinnosta. Laulu ”paljon on kärsitty vilua ja nälkää ... ” on tunnettu Suomessa ja Bulgariassa.

7. päivä Vietämme päivän vuoristokaupunki Kaloferissa vieraillemalla ekologisessa perinteisessä pesulassa, naisten luostarissa, 200 vuotta vanhassa myllyssä ja arkkienkeli Mikaelin kirkossa ennen viimeistä juhla-ateriaa Cucovatan majatalossa. Samoin käymme Nikolayn salaisessa ruusutarhassa, joka on perustettu yhteistyössä ruusu-instituutin asiantuntijoiden kanssa. Tutustumme myös paikalliseen luontoon missä kasvaa luonnostaan kukkia ja yrttejä mitä huolella vaalimme kotomaan puutarhoissa.

8. päivä Aamulla suuntaamme kohti Sofiaa ja lentokentälle. Varaamme oikeuden tehdä muutoksia ohjelmaan.

Matkan hinta

ON 720 EUROA HENKILÖLTÄ

(lennot maksetaan erikseen)

Matkaan ei kuulu

Lennot, juomarahat ja alkoholijuomat. Majatalolla tarjotaan Nikolayn isän valmistamia viinejä. Hän on Ruusulaakson viinimestari.

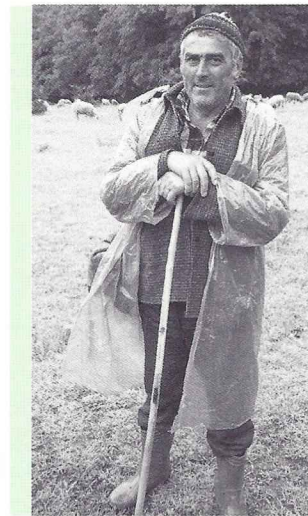
Matkavakuutus on erittäin suositeltava, samoin ulkomainen KELA-kortti, joka on ilmainen. Kaikki muut ateriat kuin ohjelmassa mainitut. Kasvisyöjille bulgarialainen ruokavalio on helppo, koska perinteiseen ruokavalioon kuuluu paljon kasviksia.

Lentolipuista

Lentoliput kukin hankkii ja maksaa itse. Käytäntö on tavallinen teemamatkoilla. Ryhmälle hankitut lennot ovat kalliimpia kuin yksityisesti hankitut lennot. Halvimmat lentoliput saa Internetistä, jossa on erikoistarjouksia. Lentoliput on helppo maksaa luottokortilla tai verkkopankin kautta normaalina laskuna. Neuvomme lentojen hankkimisessa ja usein lennoissa on vaihto. Matkalle otetaan 25 matkustajaa.

Keitä me olemme!

Suomalainen opas ja matkanjohtaja on toimittaja-tietokirjailija Anne Paalo. Hän on järjestänyt paljon erityismatkoja, joiden teemoina on ollut luonto, puutarhat, ekologia, kulttuuri ja kasvit sekä perinteinen elämäntapa ja perinnemaisemat. Hän tuntee hyvin

Bulgarian historiaa, elämäntapaa, musiikkia ja kasvillisuutta.

Matkanjohtaja ja pääopas Nikolay Tsutsov omistaa perheineen majatalon ja renessanssihotellin Kaloferin kaupungissa, joka on kiinnekohtana koko

matkan ajan. Cucovatan majatalo on historiallisesti arvokas rakennus.

Nikolay Tsutsov lähti 12-vuotiaana opiskelemaan Sofiaan balettianssia ja koreografiaa. Sen jälkeen hän opiskeli politiikkaa Sofian yliopistossa. Turismin parissa hän työskenteli Mustanmeren matkailukeskuksissa useita vuosia tanssijana ja retkien oppaana,

kunnes palasi kotiseudulle ekomatkatyrittäjäksi. Hän tietää minkälainen on laatumatka. Hän puhuu englantia ja saksaa. Nikolay Tsutsov cucovata@abv.bg, www.cucovata.com

Ilmoittautumiset

Jokainen matkailija saa pari matkakirjettä. Matka on kaikin puolin turvallinen ja noudatamme valmismatkalakia.

Ilmoittaudu Anne Paalo, anne.paalo@kolumbus.fi, 050 570 6105.

Ihmisenpojan kiusaukset

Arator Oy, 2013.

Kari E. Turunen (s. 1948) on filosofi, joka on koko uransa ajan rohkeasti ajatellut itse ja luonut itsenäistä suhdetta filosofisiin kysymyksiin. Turusella on filosofian dosenttuuri Jyväskylän yliopistossa, ja hän on toiminut Kuopion yliopistossa määräaikaisena filosofian apulaisprofessorina. Hän on tutkinut kasvatustilafilosofiaa, filosofista antropologiaa ja filosofista psykologiaa. Turusen metodina on ollut yhdistää henkistä ihmiskäsitystä ja psykodynaamista teoriaa ihmisen kokonaisuuden ymmärtämiseksi. Tämä on varsin poikkeuksellista, koska henkinen ihmiskuva lähinnä loistaa poissaolollaan Suomen akateemisessa maailmassa. Ennen Turusta yliopistoissamme on ollut joitakin henkisen ihmiskuvan puolustajia ja esiintuojia: näistä merkittävimpiä ovat olleet filosofian professorit Erik Ahlman, Sven Krohn ja Reijo Wilenius. Ruusu-Ristin lukijoita kiinnostanee, että Turunen väitteli Rudolf Steinerein ajattelusta vuonna 1990 Jyväskylän yliopistossa (Turunen, 1990). Väitös kohdistui Steinerein esiantroposofiseen kehitykseen ja filosofiaan; se oli Suomessa ensimmäinen laatuaan.

Ihmisenpojan kiusaukset on koottu Turusen kirjoituksista eri vuosikymmeniltä ja julkaisemattomista radioluennoista, jotka käsittelivät Vuorisaarnan autuuden julistuksia. Kyseessä on siten artikkelikokoelma, jossa tarkastellaan psykodynaamikan näkökulmasta ihmisen sielullis-henkistä olemusta ja Uuden Testamentin ihmiskuvaa. Artikkelikokoelma muo-

dostaa tiiviin läpileikkauksen Turusen laajaan filosofiseen tuotantoon. Esitän seuraavaksi joitakin huomioita Ihmisenpojan kiusauksista ruusu-ristiläisestä näkökulmasta.

Turusen ihmiskuvassa näkyy ihmisen kolminainen jäsenitys: ajattelu, tunteet ja tahto. Ne tulkitaan psykodynaamisen teorian pohjalta niin, että ihmisen kolminaisuus kantaa syviä inhimillisiä tarpeita: ajattelu välittää jäsenytymistä ihmisyyhteisöön (esimerkiksi työpaikkaan), tunteet välittävät liittymistä (elämä on suhteessa olemista toisiin ihmisiin jo lapsuudesta alkaen) ja tahto välittää tekemistä (roolimme ja tehtävämme elämässä). Teosofiassa ja antroposofiassa korostetaan ihmisen itsetuntemusta. Tämä voidaan ymmärtää eri tavoin; Turunen käyttää psykodynaamikan kehittämiä käsitteitä tienä itsetuntemukseen. Keskeisessä asemassa ovat eksistentiaaliset tunteet häpeä, ahdistus ja tyhjyyden kokemus, joita kukaan ei voi elämässään välttää. Ihmisen sielunelämään kuuluvat myös viha, pelko ja kateus, jotka ovat defensiivisiä eli puolustavia tunteita. Nämä eksistentiaaliset ja defensiiviset tunteet kuulostavat negatiivisilta, mutta niillä on myös myönteinen puolensa: eksistentiaalisten tunteiden tehtävänä on mm. toimia ihmisen herättäjinä ja puolustavat tunteet voivat jalostua ja hienostua (esimerkiksi vihan energian voi muuntaa päättäväisyydeksi ja pitkäjänteisyydeksi).

Paradoksaalisesti itsetuntemuksen psykologinen näkökulma ei ole ollut kovin vahvasti

esillä teosofisessa ja antroposofisessa kentässä: usein korostuu ihmisen henkisen alkuperän tunteminen (tällä on toki oma merkityksensä). Ehkä poikkeuksena voi nähdä Pekka Ervastin esoteeriset opetukset, jotka avaavat totuutta etsivän ihmisen tietä tietynlaisia psykologisia avaimia käyttäen. Ervastin kuvaamassa henkisessä prosessissa painopiste on sielun-energioiden puhdistamisessa ja voittamisessa palvelutyöhön. Mielen puhdistamisen teema tulee hienosti esille myös Ihmisenpojan kiusaukset –teoksen artikkeleissa: Turunen puhuukin ihmishengestä, joka ”saa vähin erin otteen alemmasta luonnostaan”.

Turunen tarkastelee ihmisen alemman luonnon narsistisia yllykkeitä, jotka hän jakaa valtaan, pyyteisiin ja ahneuteen. Nämä ovat Uuden Testamentin näkökulmasta Ihmisenpojan kiusauksia, jotka Jeesus voitti erämaassa ollessaan. Vastaavat kiusaukset ovat eri tavoin läsnä jokapäiväisessä elämässämme. Turusen mukaan yhteiskunnallinen vallankäyttö saa myös henkisiä ilmenemismuotoja: esimerkiksi yksilö voi huomaamattaan samaistua näkymättömiin ajatusvaltoihin, joita ovat yhteiskunnan moraaliset, maailmankatsomukselliset ja uskonnolliset käsitykset. Teosofiassa puhutaan vastaavasta asiasta ryhmäsieluisuutena, jonka vallassa oleva ihminen ei ole vielä itsenäinen ajattelija. Pyyteen narsismin eräs ilmenemismuoto on omaksua maailmankatsomus, jonka näkökulmasta voi pitää itseänsä merkittävänä. Tämä pyyde on totuuden etsijöitä lähellä. Ervast puhuu siitä kristillisen kulttuurin ja myös rosenkreutsilaisen virtauksen kiusauksena: ”vain me olemme oikeassa, vain meillä on totuus”.

Paavalin kristillinen eksistentiaalisuus on tehnyt syvän vaikutuksen Turuseen. Hän pitää Paavalin käsitystä ihmisestä selkeänä, syvänä ja kirkkaana. Paavalin ihmiskäsityksessä näyttää korostuvan syntyisyyden merkitys; tämä piirre saa Turusen analyysissä psykodynaamisen tulkinnan. Paavalin opetuksissa näkyy myös moraalinen maailmanjärjestys, joka ilmenee ”Jumalan kostona ja vihana”. Turunen pohtii moraalista lainalaisuutta karman lain näkökulmasta ja esittää, että ilman jälleensyntymisen ajatusta on vaikea nähdä Paavalin näkemyksen järjellisyttä. Tämä on tietysti ruusuristiläisille tuttu näkökulma, jossa on mukana uuden uskonpuhdistuksen inspiraatio. On kiintoisaa huomata, että Turusen intensiivinen paneutuminen Steinerin ajatteluun väitöskirjavaiheessa on ilmeisesti jättänyt jälkensä hänen tulkintaansa Paavalin ajattelusta. Tämän voi nähdä esimerkiksi Golgatan mysteerin merkityksen – vaikka Turunen ei tätä ilmaisua käytäkään – ja ylösnousemusruumiin pohdiskeluissa. Todella harvoin saamme lukea akateemisen filosofin ajattelua, jossa henkinen ihmiskuva otetaan vakavasti!

Turunen avaa Vuorisäärän autuuden lauseiden merkitystä psykodynaamisia avaimia käyttäen. Tulkinnat paikoitellen yllättävät ruusuristiläisen lukijan, toisaalta niistä voi löytää syvällisiä yhtymäkohtia Ervastin opetuksiin. Esimerkkinä jälkimmäisestä olkoon kärsimys, jonka Turunen näkee ihmisen auttajana. Hän johtaa tästä seuraavan maksimiin: ”tulkoon minulle kärsimyksiä niin paljon kuin jaksan kantaa”. Ajatus vastaa erinomaisesti Ervastin Jeesuksen salakoulu –teoksen tulkintaa kärsimyksestä salapukuisena siuna-

uksena, joka vapauttaa meidät vanhasta velasta. Nostan vielä esiin yhden näkökulman Turusen avaamista autuuden lauseista: Turusen mukaan on olemassa ihmisiä, jotka ovat voittaneet itsessään olevan

pahan ja saavuttaneet sisäisen rauhan. Tämä rauha säteilee ympäristöön ja vaikuttaa lähellä oleviin rakentavasti ja tervehtyväästi. Siinä on sanottu eräs henkisen elämän salaisuus: henkinen elämä ei ole ensisijassa tekemistä, vaan se on olemista.

Kirjan viimeinen luku perustuu Uudessa Valamossa pidettyyn esitelmään. Sen otsikkona on ”Psykdynamiikka ja kilvoittelu, idän ja lännen tie”. Tässä idän tie tarkoittaa ortodoksisen kirkon kilvoitteluperinnettä, lännen tie luterilaisuutta ja läntistä kulttuuriperintöä.

Viimeisen luvun sävy on henkilökohtaisempi kuin muissa artikkeleissa; Turunen avautuu lukijalle omasta tiestään, suhteestaan Paavalin ajatteluun ja itäisen kristinuskon kilvoitteluperinteeseen, johon hän suhtautuu arvostavasti (niin tekee myös tämän esittelyn kirjoittaja). Turunen kertoo huomanneensa, että akateeminen ihmistuntemus tuntui olevan vain tien alussa. Hän päätyy kuitenkin synteesiin, jossa lopulta tiede ja henkiset virtaukset

Varhaisen kristinuskon piirissä harjoitettiin ”todella syvää itsetutkiskelua ja ihmistuntemusta”

Hänen teesi onkin, että kilvoittelijaisien henkiseen kokemukseen perustuva kristillinen ihmiskäsitys on mahdollista esittää nykyaikaisella, tieteellisen kritiikin kestäväällä käsitteistöllä.

tutkivat samaa todellisuutta, ja kaikista näistä voi oppia. Tämä tarkoittaa aidosti kristillisen psykologian synnyttämistä, jonka edelläkävijänä Turunen on toiminut.

Turusen artikkelikokoelma antaa lukijalle paljon ajattelemisen aihetta. Jos lukija kiinnostuu jostakin teemasta, hän voi tutustua Turusen laajempiin esityksiin samoista aiheista. Teos tuo esille yleisiä psykodynaamisia lainalaisuuksia ja samalla haastaa lukijan tarkastelemaan itseään avoimesti ja rohkeasti,

kuten teoksen toimittanut KT Esko Paakkola esipuheessaan toteaa. Suosittelen Ihmisenpojan kiusaukset –teosta kaikille, jotka tahtovat ottaa itsetuntemuksen haasteen vastaan.

Lähteitä

Kari E. Turunen (1990). Rudolf Steinerein kehitys ja ajattelu. Filosofis-psykologinen tutkimus. (väitöskirja) Arator Oy.

Ihmisenpojan kiusaukset –teos on saatavilla myös e-kirjana Internetistä osoitteesta: <http://www.arator.fi/ihmisenpojan-kiusaukset.html>.

”Hiljaisuuden ääni”

Otteita

Hän on viisas, pyhä kristallinkirkas olen-
to joka on siunauksena, missä tahansa hän
liikkuukin, mutta joka ei tahdo missään liik-
kua eikä sekaantua mihinkään alhaiseen elä-
mään, koska tämä on kärsimystä. Arhatius
on vapautusta kaikista kärsimyksistä, loista-
va elämä, jossa ihminen ei tiedä mistään pa-
hasta. Sellainen elämä voi todella kuvastua
ihanteelta. Me voimme ymmärtää, että esim.
kristinuskossa tästä Arthanin vapaudesta on
jäänyt ihmisten mieliin jonkinlainen kaiku,
sillä eikö sielun pelastus kristinuskovaisten
mielestä ole sitä, että he vapautuvat tästä
murheen laaksosta ja näistä kauheista onnet-
tomuuksista ja pääsevät Jumalan yhteyteen,
pääsevät ylistysvirttä laulamaan Karitsan val-
taistuimen ympärille? Ja kyllä elämä neljän-
nen vihkimyksen perästä on niin korkea ja
ihmeellinen, että se kelpaa ihanteeksi.

Kun nyt tämä pelastuksen ja vapautuksen
ihanne otetaan vakavasti todelliselta kannal-
ta eikä niin kuin leikkiä tai joskus niin kuin
pyhyiden pilkkaa, niin mikä siitä seuraa?
Siitä seuraa, että ihminen tulee asketiksi, it-
sensäkieltäjäksi. Koko hänen elämänsä elämänsä
muuttuu sellaiseksi, että hän pakenee
tätä näkyväistä elämää ja koettaa lopettaa
toimintaansa, niin ettei mikään häntä sitoi-
si ja ettei hän aiheuttaisi uusia kärsimyksiä.
Jollei hän tätä itsetietoisesti ymmärrä, hän
ainakin vaistomaisesti tuntee sen välttämät-
tömäksi. Hän pyrkii kieltämään, jopa ki-
duttamalla itsensä, voittamaan himojaan ja
pahuuttaan. Hän kiduttaa ruumistaan, hän
kiduttaa sieluaan ja ponnistaa niin nopeasti

kuin mahdollista eteenpäin vapautta kohti.
Kaikissa uskonnoissa maan päällä te näette
niitä ihmissieluja, jotka asketteina elävät. Inti-
an uskonnollinen pyrkimys on suureksi osaksi
tähdännyt tähän arhatin vapauteen syntymis-
pakosta. Ja silloin kuin sama ihanne kristin-
uskon piirissä otettiin vakavalta kannalta,
keskiajalla ja vanhalla ajalla, kistinuskossakin
pyrittiin askemismien tietä pelastukseen.

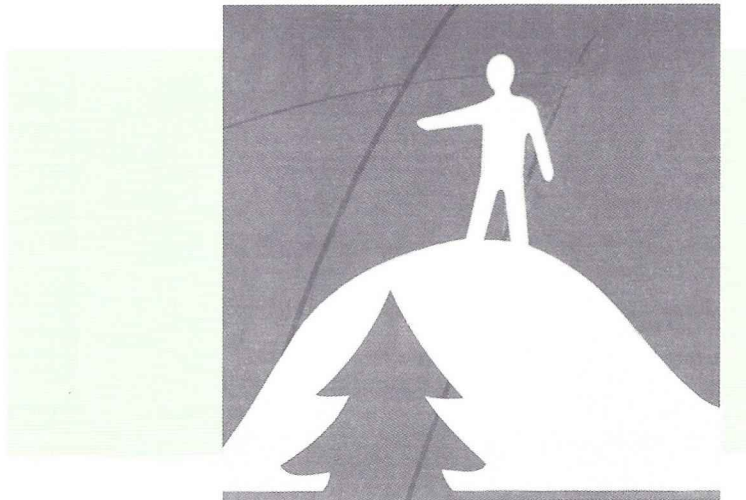
Mutta monet ihmiset tuntevat, että heidän
tehtävänsä ei ole kulkea tällä askeettisella tiel-
lä. He ikään kuin sisäissään kysyvät: eikö ole
olemassa muuta ratkaisua elämässä? He voivat
sisäissään myöntää, että täydellinen puhta-
us ja pyhyys on ylevää ja kaunista, he voivat
kauhistua omia vikojaan, virheitään, pahuut-
taan ja puutteellisuuttaan, he saattavat itsensä
edessä, arvostellessaan tuota korkeata ja kau-
nista ihannetta, mutta kuitenkin sielussaan
tuntevat, etteivät voi pitää sitä ihanteenaan.
He tuntevat tahtovansa elää muunlaista elä-
mää, eivät tahdo nousta persoonalliseen puh-
tauteen, kirkkauteen, ihanuuteen ja he kysy-
vät: eikö ole muuta olemassa, eikö ole sellaista
ihannetta, joka voisi minut toisella tavalla
pelastaa? Silloin heille lohdutukseksi sanotaan
pyhissä kirjoissa: on olemassa korkeampi elä-
mä.

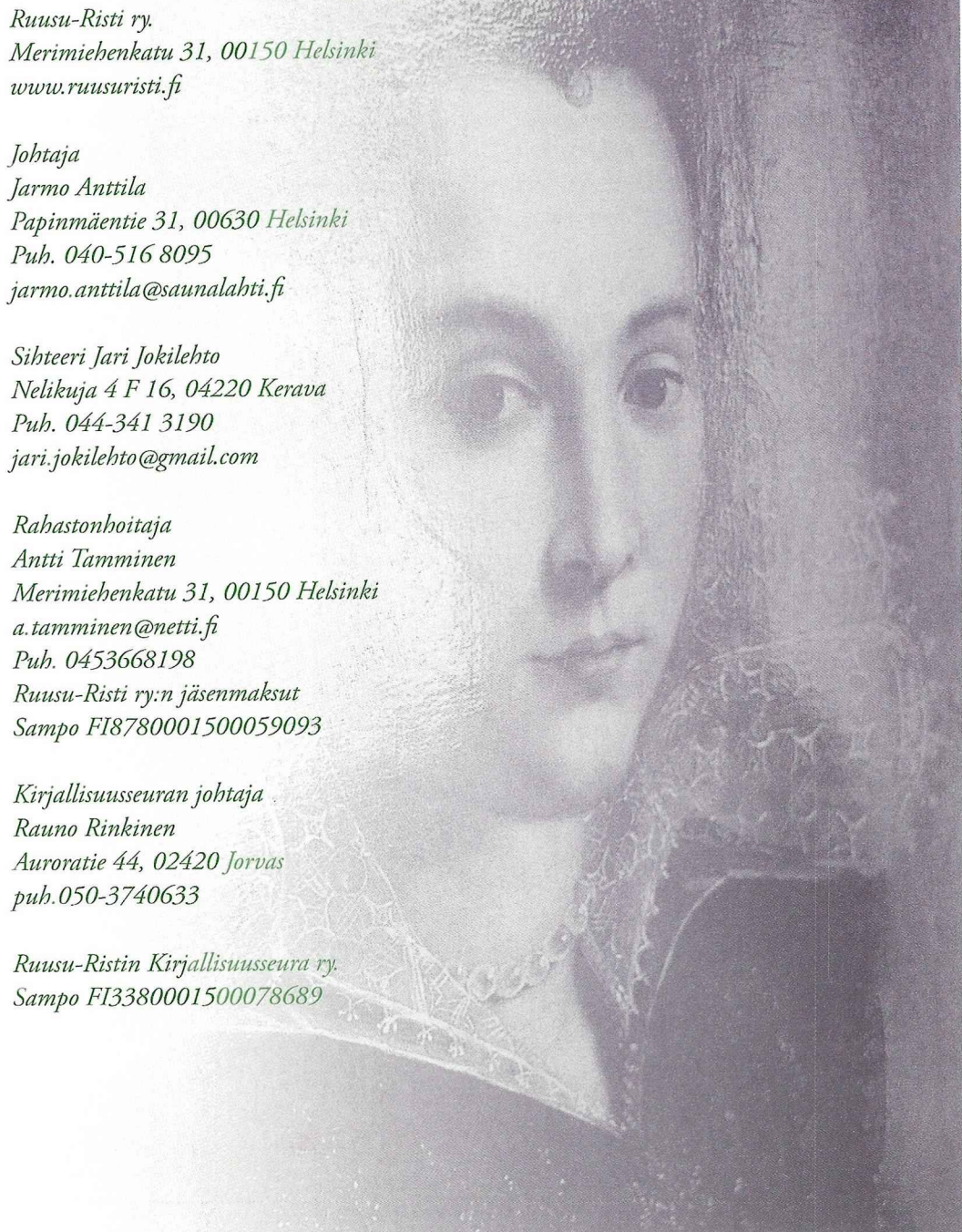
Tuo on vain Arhatin täydellisyys, persoonal-
linen puhtaus, mutta korkeampi elämä on
Boodhisatvan ikuinen, jumalallinen rakkaus,
korkeampi on Kristus. Arhatius on vain osa
siitä pitkästä kehityksestä, joka tekee ihmis-
olennon Kristukseksi, vain neljä ensimmäis-

tä askelta. Sen voi ottaa ihanteeksi, kun on taipumusta siihen, mutta jos ihmisellä on alusta saakka on toinen temperamentti, silloin hän tietäköön, että on olemassa toinen, paljon pitempi tie, joka nyt jo voi ihanteena kajastaa hänen silmiinsä. Kun hän suuntaa katseensa asketista tietä pitkin, hän näkee ihmiskehityksen neljänteen vihkimykseen saakka, mutta siitä eteenpäin kaikki on pimeyttä. Hän ei voi tietää ennen kuin kokiessaan, minkälainen elämä perästäpäin avautuu. Mutta jos hän muuntaa katseensa toista tietä myöten, näkyy hänelle Boodhisatva- olemus, jota hän nyt jo voi sydämel- lään käsittää.

Järjellään hän voi käsittää Arhatin, mutta sydämel- lään Boodhisattvan, ja tämä on vapaa- ehtoisen kärsimyksen salainen polku.

Tuntee oppiakseen rakastamaan, ajatella vii- sasuakseen niin hänen läksynsä puhdistuksen tiellä on oppia luottamaan itseensä. Sillä tiellä ei ole mikään ”opettaja” vetämässä häntä ne- nästä, vaan se on työ, joka on ihmisen itsensä suoritettava. Hänen pitää oppia se suuri läksy, joka on aivan välttämätön ihmiselle, ennen kuin hän voi kulkea eteenpäin vihkimykseen tiellä: että hän itse tulee siksi kallioksi, jonka päällä voi seistä. Koko läksy on siinä että hän tulee omaksi itsekseen, rehelliseksi, todelliseksi ihmiseksi, joka koko sydämel- lään tahtoo palvella ihmiskuntaa. Lujasti hänen täytyy seistä omilla jaloillaan ja tietää, että korkein viisaus - jumala - asuu hänen sisässään ja pu- huu hänen sisässään. Vasta sitten kun tämän merkillisen läksyn on oppinut, kun hän tie- tää, että ihmisen sielussa on jumalallinen sie- men ja että ihmishengen takana on jumalalli- nen henki, vasta silloin voi tulla kysymykseen korkeampi salainen kehitys.

*Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi*

*Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi*

*Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com*

*Rahastonhoitaja
Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 0453668198
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093*

*Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
pub.050-3740633*

*Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689*